

**11.
APRIL 1981**

11. mai

Leder: La vår politikk prege valgkampen.	2.
For en aktiv valgkamp.	7.
La ikke SV være i fred i valgkampen.	8.
Forholdet mellom RV og AKP(m-l) inn i faste former.	11.
SK-vedtak om RV-medlemsgrupper.	13.
Sentral konferanse om KK-arbeidet.	14.
Stående direktiv om KK.	15.
Selg Klassekampen.	17.
Invendninger mot KK-direktivet.	18.
Svar til Laila om KK-direktivet.	19.
Svikt i kontingenten truer partiet.	20.
Skau foreslår: Sommer-leir innsamling til RV og partiet.	22.
Framstøt for flere abonnenter til Røde Fane.	23.
Kommunistisk arbeid på jobben.	25.
Vedtak fra Hordaland DS.	28.
Utmeldingsbrev.	29.
Kvinneundertrykking i partiet.	30.
Kvinneundertrykking er basert på utbytting.	33.
Kvinnefrontens landsmøte - kritikk av partiet.	36.
Kritikk av en konklusjon.	38.
Ta unge-arbeidet alvorlig. Om »Pioner'n».	39.

LA VÅR POLITIKK PREGE VALGKAMPEN

Vi står nå foran en periode da *hele* partiet skal drive aktiv valgkamp. Fra 1.mai til medio september - vil vi få se hva vi er verdt i ekstern valgkamp. Jeg skal ikke terpe på gamle sannheter om hvor viktig valgkampen er, hva den generelt betyr taktisk og strategisk osv. Jeg skal derimot komme med noen påstander om situasjonen, politikken, taktikken og arbeidsstilen.

(1) KRIGSFARE OG DYRTID MÅ STÅ SENTRALT.

Sjelden har den internasjonale situasjonen gjort det mer opplagt å sette forsvars- og fredspolitikken i første rekke. Nesten like klart er det at monopolkapitalen og regjeringas økonomiske politikk nå driver fram ei *dyrtid* vi neppe ser omfanget av i dag, og »oljepengene» skjuler ikke lengre økende arbeidsløshet.

Kaster vi et blikk på diverse gallupper, finner vi blant annet dette:

- flere og flere tror at Sovjet er den mest sannsynlige angriperen, og at faren for en ny storkrig øker.
- flere og flere er misfornøyd med den økonomiske politikken som blir ført.
- 160 000 tidligere DNA-velgere veit ikke vilket parti de skal velge i dag. Dette avspeiler en ganske stor misnøye med DNAs politikk, en misnøye som kan fanges opp både til høyre og til venstre.

Store spørsmål som *krig* og *dyrtid* preger situasjonen mer og mer. En valgkamp som ikke tar grundig hensyn til dette, vil bli et slag i lufta, både sentralt og lokalt.

(2) VÅR POLITIKK OG TAKTIKK: BÅDE »BRØD» OG »FRIHET».

I vår politikk og taktikk må vi ta hensyn til både situasjonen, til massenes behov, og til våre egne styrker og svakheter. Kort sagt, vi trenger en ganske allsidig analyse av situasjonen og kreftene. Jeg tror RV-forslaget til program med vekt på åtte prioriterte saker fanger opp en del av denne helheten: forsvars- og fredspolitik, internasjonal solidaritet, mot regjeringas og statens utplyndringspolitikk i økonomien (»oljepengene» radikal skattepolitikk, mot dyrtid, mot den sosiale nedrustninga), forsvar av arbeidsplassene, mot kvinneundertrykking, for samene, mot rasisme, og mot nazisme og fascisme. Situasjonen framover vil helt sikkert kreve at vi legger særlig vekt på noen få spørsmål, og at stadig nye spørsmål vil dukke opp som krever smidig taktikk fra vår side. Men i utgangspunktet tror jeg disse sakene tar vare på krav som situasjonen stiller, tar hensyn til massenes behov og meninger, til fiendens styrke og svakhet og oss sjøl. Her stilles det en rekke »brødpolitiske» krav. Samtidig stilles det en hel del krav om »frihet», ikke bare for oss sjøl men også for andre folk (for eksempel er den internasjonale solidariteten høyt prioritert). Programmet nøyer seg heller ikke med å spørre hva som er »populært», men hva som er *riktig*. Et eksempel: En høy prioritering av støtte til samenes kamp ville ikke være naturlig om en la bare *meningene* på svært mange arbeidsplasser til grunn. Et program må med andre ord også »gå mot strømmen» - om nødvendig.

(3) VI MÅ IKKE BARE MUMLE OM SOSIALISMEN!

At programmet inneholder en rekke konkrete og presise krav er helt avgjørende og svært positivt.

Uten slike krav, blir valgkampen ganske »svevende» og proklamatorisk. Samtidig vil jeg påstå at uten et revolusjonært perspektiv på alle disse sakene, forfaller hele valgkampen til i beste fall økonomisme. Jeg mener vi må jobbe virkelig hardt for å få grep om propagandaen for et sosialistisk Norge og for behovet for revolusjon. Dette forutsetter en konkret og flengende kritikk av kapitalismen og den måten borgerskapets stat fungerer på (pensjonister som kjøper bikkjemat mens polititaksjonen i Alta kosta kanskje 80 millioner kroner, ol). Det forutsetter at vi avgrenser oss konkret fra Sovjet og Øst-Europa. Og det forutsetter at vi kan formulere noen viktige og grunnleggende prinsipper for et sosialistisk system i Norge. Jeg »maser» såpass mye med dette fordi jeg er overbevist om at sosialismen vil bli trengt i bakgrunnen om vi ikke anstrenger oss en del. Det er bra at vi etter hvert behersker både kritikken av Skytøen-komiteens innstilling om »bedriftsdemokrati» og husbankrenta (vi bør nok klare det enda bedre). Men det er ikke bra om vi driver en hel valgkamp hvor vi bare mumler og visker utydelig om et sosialistisk Norge.

(4) DE ANDRE PARTIENES POLITIKK MÅ VI KJENNE GODT!

Vi må vite hva de andre partiene står for, og klare å avsløre dem når det er nødvendig. Tidligere valgkamper har vært altfor mye prega av at vi har drevet vår egen valgkamp nærmest i et »vakuum». De konkrete kunnskaper om de andre partiene har vært for få og taktikken har tatt for lite hensyn til deres politikk og taktikk. Vi skal såvisst ikke la våre politiske saker bestemmes av DNA, Høyre og andre partier. Men å tro at vi ikke må ta en god del hensyn til disse partienes valgtaktikk, er skrivebordstenkning.

Noen eksempler: Det ville være en stor tabbe å overlate kritikken av Fremskrittspartiet til DNA, SV og andre. Deres rasisme, krav om USA-tropper på norsk jord i fredstid samt a-bombe i Norge i fredstid, m.m. - dette er saker vi må være i fremste rekke for å kveste. Videre: DNA og Høyre vil helt sikkert prøve å gjøre nesten hele sluttspurtan i valgkampen til en intens regjerings-valgkamp. A eller B vil stå i forgrunnen. Da vil SV si: heller A enn B. Hva skal vi si? Etter min mening kan vi ikke slippe påstanden om at A og B stort sett er snytt ut av den samme politiske nesa. Men for å overbevise massene, må vi være konkrete og evne å avsløre både A og B og bevisse hvordan de fungerer som en storkoalisjon i de fleste spørsmåla av betydning for arbeiderklassen og massene. Videre: Jeg vil påstå at både Venstre og SV vil tjene på vår valgkamp dersom vi: 1) lar dem få gå i fred uten kritikk, 2) unnlater å kjempe for vårt *sosialistiske* perspektiv. Dette forutsetter bl.a. at vi kjenner ganske nøye til hva disse partiene står for.

(For øvrig skal vi støtte enkeltsaker hos andre partier må vi sjølsagt vite hva de står for da også)

(5) LA IKKE SV VÆRE I FRED.

Vi må ikke la SV være i fred i valgkampen (ei heller »NKP»). Den form for reformisme som SV står for, bør ikke styrke seg i arbeiderklassen og massene i løpet av en valgkamp. I praksis betyr det styrking av pro-sovjetiske strømninger og illusjoner om at kapitalismen lar seg reformere ut av krisene.

(6) VÅRE EGNE SAKER MÅ I FORGRUNNEN.

Det er våre *egne* saker og standpunkter som er viktigst i valgkampen. Har vi ikke noe å fare med sjøl, er det sjølsagt ingen grunn til å låne oss øre. Dette er en gammel »tommeregel» i politikken, og burde kanskje være unødvendig å gjenta. Men jeg gjør det bevisst for ikke å bli misforstått når jeg påstår

følgende: Om vi lar de øvrige partiene gå i fred sentralt som lokalt, gjør vi en stor tabbe. Stortingspartiene utgjør en svært viktig del av den borgerlig- demokratiske statsformen. De er bærere av de omfattende parlamentariske tradisjonene og illusjonene som finnes i Norge i dag. Allsidige avsløringer av hva disse partiene gjør og ikke gjør og hvordan det borgerlige, parlamentariske diktaturet fungerer *må* være en integrert del av vår valgtaktikk.

(7) ENHET MED ANDRE PARTIER PÅ ENKELTSAKER TRENGS OGSÅ.

Enhet er også en form for kamp. Jeg understreker dette for å peke på at vår taktikk også består i å utfordre til/inngå enhet og samarbeid med andre partier på enkeltsaker om det er mulig. Eksempel: Kan vi oppnå enhet med et eller flere partier om bra same-krav, gjør vi *sjølsagt* det. Først og fremst er det likevel *massene* vi kan bygge virkelig enhet med.

(8) FASTLÅSTE TAKTISKE FORMLER DUGER IKKE.

Vi må ikke låse oss fast i tilstivna taktiske formler. Dette kan dreie seg om vilke saker vi tar opp og det kan dreie seg om hvem vi samarbeider mest med eller bekjemper mest. Eksempel: Vi kan låse oss fast i at vi skal slåss først og fremst mot DNA og Høyre. At kampen mot disse to store blir svært viktig og sentral, er det neppe noen tvil om. Men om dette i praksis betyr at SV, Fremskrittspartiet, «NKP», eller andre nærmest går fri pga. »formelem», da bærer det galt avsted. At vi må utvikle taktikk som »klår» noen mer enn andre både lokalt og sentralt, er opplagt. Men vi må holde fast på at i taktikken må vi være smidige.

(9) RV ER DEN ENESTE VIRKELIGE OPPOSISJONEN!

Gløym ikke at RV *er den eneste virkelige opposisjonen!* Jeg vil påstå at vi ofte har en tendens til å ta oss sjøl og politikken vår for *lite* alvorlig. »0.6-syndromet» (»hvorfor blir vi aldri større?») har virka inn, en viss forsiktig, noe skeptisk og noe usikker stemning finnes i deler av partiet og bevegelsen. Men så la oss innse så raskt som mulig nå: I de politiske sakene, i strategien, i klasseinnretning og i arbeidsstilen burde vi ha grunn til å hevde at vi *er* den eneste virkelige opposisjonen. Om for eksempel SV og RV har stort sett samme krav i boligpolitikken, betyr det at SV plutselig er blitt en virkelig opposisjon som *parti* betrakta? På ingen måte. Videre: Vilke parti annet enn AKP(m-l) og RV er det som kjemper for ukorruperte linjer for de parlamentariske representantene, som går mot »smøring», m.m.? Hvem bryter taushetsplikten om hensynet til massene og landet krever det?

Kort sagt, la oss ta våre sterke og gode sider alvorlig. La oss ikke skryte, men virkelig bruke våre sterke sider.

(10) UT OG SLÅSS – JOBB MED FOLK.

Fra 1.mai må vi *ut* og slåss for saken! I noen måneder har distiktsstyrene, RV-representanter og en del andre murt grunnmuren for valgkampen for hele partiet. Lister lages, fylkesprogrammet blir til, skoleringskurs går sin gang. En rekke organisatoriske tiltak er tatt. Helt nødvendig. Men fra mai-måned må vi *ut* og slåss for sakene våre og systematisk verve stemmer. Mai og juni måned må helt sikkert brukes til en rekke diskusjoner og skoling i grunn-organisasjonen. Men det er uhyggelig viktig at distriktsledelser og avdelinger *raskt* kommer i kontakt med *andre enn seg sjøl* i mai måned. En stil prega av utadvendthet, masselinje, systematikk, raske initiativ når det gjelder, må til. Uten en slik

systematisk utadretta *valgkamp* fra mai får vi ikke engang 100 ekstra stemmer i september. Jeg sier dette for at vi ikke skal fortsette å mure grunnmuren til langt fram mot fellesferien. Vi må ikke gløkke at den utadretta valgkampen for å styrke vår innflytelse og få dette til å slå ut i målbare stemmer skal stå i sentrum i denne fasen.

La ikke Harlem-Brundtland i fred!

Eksempel: DNA har kjørt opp Gro Harlem Brundtland (GHB) så godt de kan allerede i mars. Og det gjør de lurt i. Turneen med »de direkte kontakten» og »folkelige preget» styrker DNA. Turneen i Telemark og Aust-Agder var en suksess for DNA: Vi derimot, både i RV sentralt og i begge fylkene, hadde ikke noe opplegg for å møte fram på de åpne møtene og reise kamp. GHB kunne trygt reise rundt uten å møte noen virkelig motstand. Samtidig er det en rad med saker som vi kan gjøre virkelig betente for henne og DNA. For eksempel: GHB i samedrakt på Finnmarksvidda 1.mai for to år siden. I dag i spissen for en kynisk og beinhard rasering av samiske kjerneområder. Legen og statsministeren snakker flott om velferdsstaten, alt mes helse og sosialsektoren får det ene banesåret etter det andre. Vi kunne føye til: alt mens utenlandske oljeselskaper stikker av med svære ekstraprofitter i Nordsjøen. En sånn representant for DNA må ikke få lov til å konsolidere og styrke DNA på falske premisser. Vi må ut og slåss!

La meg ikke forlate temaet før et eksempel til er kasta på bordet. GHB drar rundt og snakker om arbeid til alle. Hva om kamerater og venner på Nyland i Oslo fikk klubben til å invitere GHB ned til et konfrontasjonsmøte? Stilt overfor skarpskodde kommunister og kampvillige arbeidere har jeg en sterk følelse av at GHBs glans ville blekne etter ei stund.

Moralen i dette: Politikk og taktikk må jobbes etter en plan, og vi må være svært flinke til å ta raske initiativer og bruke fleksibel politikk. *Og vi må jobbe med folk.* Om vi jobber med papir, oss sjøl og våre helt nære venner og forøvrig lar verden gå sin skjeve gang, er det fort gjort å telle opp valgsresultatet valgnatta.

(11) VALGKAMPEN ER EN KAMPANJE.

Valgkampen må jobbes med som en *kampanje* - det nytter ikke bare å gå mer eller mindre tilfeldig rundt og »spre politikken» vår, som vi ofte sier. Det betyr i alle fall to ting på *alle plan*, sentralt, fylkesvis som helt lokalt:

A. HVOR MANGE STEMME, VILKE POLITISKE MÅL??

Vi må avklare *vilke mål* vi skal oppnå. Uten at vi stiller mål, kan vi sjølsagt ikke måle resultatet. Elementært, Watson? Ja, men ikke alltid like godt forstått av oss. Noen tanke-eksperimenter: Hvor mange stemmer skal vi prøve å ta i hele landet? I 1979 (uten Akershus som ikke rakk å levere lista) oppnådde vi 19040 i fylkestingsvalget. Bør vi prøve 30 000 eller 40 000? Til politiske mål: Skal vi prøve å redusere pro-sovjetiske strømninger i fagbevegelsen i løpet av valget? I tilfelle hvordan? Skal vi prøve å få til et gjennombrudd for *vår* forsvars- og fredspolitikk- i motstrid til ulike revisjonistiske fredsstrømninger? Hvor mange *stemmer* skal vi ta på store og viktige arbeidsplasser i industrien? Og hva krever et slikt mål av spesielle initiativer nettopp på store og viktige arbeidsplasser? Hvordan skal vi redusere den sosialdemokratiske illusjonen om velferdsstaten, og redusere reformismens grep om noen tusener nye arbeidere? På *fylkesplan*. Kan Oslo klare mandat (opp mot 14 000 stemmer, eller må det ansees som en stor seier om Oslo passerer 10 000 stemmer - mot 5186 forrige gang, i 1979)? En valgtaktikk som helt utelukker mandat holder ikke. En valgtaktikk som klammer seg til håpet om mandat uten å stille opp andre viktige positive mål, blir helt sikkert en baksmell i og rundt partiet og RV.

Hva med Hedemark? »NKP» hadde 870 stemmer i 1979 i det »røde fylket». RV hadde 445. I 1977

trengtes det 8600 stemmer for å oppnå mandat. Burde det ikke være ett bra mål å dunke »NKP« i dette fylket? Helt *lokalt*: Mål for stemmer og politiske mål må på samme måte stilles.

I tillegg må vi stille mål for hvordan bevegelsen skal *styrke* seg organisatorisk nder og etter valgkampen. Å planlegge et godt sympatisørarbeid og rekruttering etter valget anser jeg som like sjølsagt som at sola står opp hver morra.

B. VELG RIKTIGE METODER.

Vi må finne de riktige *metodene* for å oppnå måla - forutsatt at vi har en brukbar, ja god, politikk. Personlig vil jeg slå et slag for:

Husbesøk og husmøter. Krever mye arbeid, og krever mye av oss sjøl. Men godt arbeid gir helt sikkert godt resultat. Dette er virkelig »å jobbe med folk«.

Dørbesøk- systematisk. Det krever noe mindre, samtidig krever det at diskusjonen for å *verve ei konkret stemme* blir tatt.

Konfrontasjonsmøter - husk arbeidsplassene!! Mange hundre skole- og soldatmøter vil gi bra resultater. Erfaringene fra 1979 var svært gode. Her vil jeg understreke hvor viktig det er med slike møter på *et stort antall* arbeidsplasser. Det er ikke nok med fem slike møter i frokostpausen for eksempel i Hordaland, det burde være minst hundre (jeg påstår - jeg har ikke undersøkt skikkelig). I stedet for de tradisjonelle fem i Oslo burde det være flere enn i Hordaland. Umulig? Tror ikke det. Og vi veit ikke noe om resultatet før vi virkelig har prøvd. Og da må vi starte jobben med å få til slike møter NÅ.

ARBIDSPLASSENE KREVER SÆRLIG OPPMERKSOMHET.

Valgkampen skal for vårt vedkommende rettes særlig mot arbeiderklassen (store arbeidsplasser også), kvinner og ungdom. Vi har spesielle forpliktelser på arbeidsplassene. Vi er de eneste som slår fast at arbeiderklassen er den strategisk viktigste klassen for den sosialistiske revolusjonen. Vi må legge *stor vekt* på å føre valgkamp på arbeidsplassene og ikke la store arbeidergrupper bli overlatt til DNA, SV og »NKP«s valgkamp.

Valgkampen må også sees på som en glimrende anledning til å få *hele partiet* til å jobbe for et samla mål og i en kampanje. Her skulle det være en ypperlig anledning for *arbeidsplasslaga* til å øke sin innflytelse. At arbeidsplass og andre lag (eks. bolig) går hver sin vei i valget, skulle det ikke være noen grunn til.

En valgkamp som ledes stramt, som tar sikte på å nå bestemte politiske, stemmemessige og organisatoriske mål, som legger inn »D-dager« i løpet av kampanjen for å kontrollere framgangen, som tar virkelig alvorlig på striden om arbeiderstemmene og gjør arbeidsplassene til viktige områder for stemmekampen - den tror jeg på.

(12) TA VARE PÅ VÅRE VENNER – FRAM MED »DET UVENTA«!

Rydd plass for ungdomskandidatene, støtt dem og gløym ikke ungdommen! La valgkampen bli en anledning til å korrigere vår forsømte kamp mot kvinneundertrykking i og utfor bevegelsen. Og la oss for all del gi de uavhengige sosialistene den avgjørende plass de må ha i RV om valgkampen skal lykkes. Jeg tror vi med fordel kan stille langt bedre med våre venner enn det vi ofte gjør i dag. Vennene våre er langt flere enn de vi kjenner i dag. En stil prega av kameratskap og likeverd vil få langt flere fram i dagslyset. Det er opp til oss. Foreløpig kan vi vel si at »det virkelig uventa«, den positive overraskelsen, har uteblitt både i listearbeidet og i valgarbeidet så langt. Jeg tror dette har noe med vårt arbeid med våre venner å gjøre. Gjør vi en virkelig helhjerta innsats for å nå fram til venner som finnes, som

massene (og borgerskapet) ville bli overraska over om de trådte fram som RVere? Neppe. Her finnes flere muligheter!

Jeg har glemt en rekke ting, og sikkert lagt feilaktig vekt på enkelte ting. Men det får stå sin prøve. Det jeg i alle fall er helt sikker på, er: En valgkamp for et revolusjonært alternativ som RV skal og må til syvende og sist telles opp i *antall stemmer* arbeiderstemmer, kvinnestemmer, ungdomsstemmer, andre. Den systematiske *stemmevervinga* blir gradmåleren på om vi makter å vinne økt innflytelse for en revolusjonær arbeiderpolitikk i stortingsvalget 1981.

God valgkamp!

Kameratslig hilsen Finn Sj

FOR EN AKTIV VALGKAMP

I de aller fleste fylkene har valgkampen nå kommet godt igang. »Godt» skriver jeg med fullt overlegg, fordi vi aldri har gjort tidligere, bedre og grundigere forberedelser til valgkampen enn vi nå har gjort. Listene er klare i de aller fleste fylkene, programarbeidet et godt stykke på veg osv. Vi har ferske erfaringer fra valgkampen i -79 med oss om hvordan en driver vellykka valgarbeid. Og sist men ikke minst, oppsummeringene fra lagsdiskusjonen før jul viser at partimedlemmene er lystne på å gjøre en god valgkamp. Forslaga til på hvilke politiske områder og enkeltsaker, og med hva slags metoder, dette kan gjøres, er mange og gode. Kort sagt: Lagsdiskusjonen om valget ga valgkampen et skikkelig puff framover!

Alt dette nevnt fordi jeg har tenkt å ta opp et par ideer om valget som lagsoppsummeringene viste at fins, sjøl om de på ingen måte er dominerende. Den ene kan formuleres sånn: »RV skaper bare rot - partiet burde stilt til valg aleine» Og den andre er en gammel kjenning »Valget er uviktig - f.eks. fagforeningsarbeid er mye viktigere».

ER VALG UVIKTIG?

La oss ta det siste først. Ideen om den uviktige valgkampen har fulgt oss like trofast som vaglet sjøl. Og faktisk har den gjort ganske

mye skade. Først ved kommune- og fylkestings valget sist greide vi på en del steder å kvitte oss med den i praksis. Men utrydda blei den ikke.

Lagsoppsummeringene viser at en del kamerater setter særlig tariff-oppgjøret, LO-kongressen eller lokalt fagforeningsarbeid opp mot valgkampen, og sier vi bør prioritere de første. Det de har helt rett i er at tariff-oppgjøret osv. er viktige spørsmål som det må jobbes mye med. Men viktigere enn valgkampen?

Neil

For borgerskapet er valget den viktigste anledningen til å befeste det borgerlige diktaturet. For oss er det en kjærkommen anledning til å rive maska av og gå i konfrontasjon med borgerskapets politikk på sak etter sak, fra militærspørsmål til daghjem. Dette gir en helt annen anledning til å spre og propagandere revolusjonær politikk enn fagforeningsmøter. De befatter seg først og sist med kamp mot borgerskapets *økonomiske* politikk, det er deres viktigste oppgave. Det ville være å innsnevre kampen mot borgerskapet til i all hovedsak å omfatte økonomiske spørsmål å prioritere arbeidet her på bekostning av valget.

For hvem vedtar lovene om tvungen voldgift og lønnsstopp? Hvem raserer sosialbudsjettet? Hvem gir gavepakke etter gavepakke til borgerskapet gjennom skattelette, slatrefritak for

aksjegevinst osv? Sjølsagt de borgerlige politikkerne. Skulle vi da la de gå i fred i et valgår, og bruke alle disponible krefter for femti øre mer i de lokale forhandlingene?

HVA MED FAGFORENINGENE?

For kommunister er det siste ei forbanna plikt, og ei viktig oppgave. Men er det ikke like mye plikta vår å reise den *politiske* kampen på arbeidsplassene? Sjølsagt. Og valgkampen er en glimrende anledning. Da er den politiske appetitten blant folk stor og mulighetene mange. Om vi fikk konfrontasjonsmøter med DNA og SV på de store arbeidsplassene ville vi ha gode muligheter til å vise hvordan disse partiene på sak etter sak motarbeider de fagorganisertes interesser.

BURDE VI STILT ALEINE?

Noen kamerater hevder det. De sier at RV-organiseringa bare skaper rot. Vanlige folk blir forvirra på hva som er hva, og RV står alikevel for samme politikken som partiet hevder de.

Men så enkelt er det ikke. For det første er det ei linje for oss som kommunister å samarbeide med uorganiserte og masser på

konkrete saker. Denne linja må også gjelde valget. At det skaper noen problemer, at vi må ha avtaler om samarbeidsforholda i RV, egne styrever osv, det får vi bare ta med på kjøpet. Sjøl er jeg ikke i tvil om at de hundrevis av uorganiserte RV-aktivistene bidrar til både politikken og til RV og det konkrete valg-arbeidet er mange ganger mer verdt enn det ekstraarbeidet det skaper.

For det andre: arbeidet sammen med uorganiserte knytter disse folka nærmere partiet. Erfaringene viser at ganske mange også ønsker å bli medlemmer av partiet etter valget. Hvor mange ville ha blitt medlemmer hvis RV ikke fantes til å fostre dem i?

For det tredje: Det er slettes ikke slik at RV sitt politiske program er en blåkopi av prinsipp-programmet. Tvert i mot har RV-programmet kommet mye kortere på viktige områder som f.eks. sosialismen enn grunnlaget til partiet. Sjølsagt er *det* også et uttrykk for at partiet ser det som viktig å arbeide sammen med folk som ikke er enige med partiet i ett og alt.

I valgkampen må vi legge ned mye arbeid for å få med uavhengige. Og vi må ta alvorlig på å sikre de uavhengige arbeidsoppgaver og demokratiske rettigheter. Gir vi blaffen i dette, sørger vi sjøl for at de uavhengige enten blir gående passive. Eller i verste fall kaster seg inn i valgkampen for helt andre partier.

LA IKKE SV VÆRE I FRED I VALGKAMPEN

Ta SV på alvor i valgkampen. Ja, jeg sier det, vel vitende om at jeg kan bli misforstått. I 1973 var vi altfor vennlige mot SV-kreftene, og prøvde til og med i en periode å oppnå valgsamarbeid. I 1977 fantes det svære ultra-venstreutslag i taktikken overfor SV. Vår taktiske linje overfor »SV-revisjonismen» har ikke alltid beveget seg på stø grunn. Nettopp derfor ønsker jeg å rope et lite varsko her allerede nå for å bidra til at taktikken i 1981 blir bedre.

IDEER SOM UNDERVURDERER SV

Jeg tror de fleste i partiet ser på SV som et reformistisk parti og et parti som i praksis fungerer mer eller mindre pro-sovjetisk. Samtidig har jeg støtt på en del ideer om SV og hvordan vi skal forholde oss til SV som vi bør se nærmere på. La meg nevne noen:

- SV er tross alt ganske bra i en rekke dagkamp-saker (bolig, ol.). De er tross alt en

del av opposisjonen.

- Det er DNA og Høyre som er de virkelige store bandittene. Det er de vi skal angripe i valgkampen.

- Det viktigste er at RV sjøl har saker som vi kjører fram, kritikken av de andre partiene må være helt underordna, ellers blir vi oppfatta som sure kritisister.

Det er et korn av sannhet i alle disse ideene, faktisk. Men hver på sin måte bidrar de til å dempe forsøkene på å motarbeide og isolere en viktig strømning av den moderne revisjonismen i Norge. Jeg iler til med å understreke det grunnleggende riktige i å skille mellom ledelse og masser i et parti som SV. Dette forutsatt fra nå av.

SV ER INGEN VIRKELIG OPPOSISJON

Ideen om at SV tross alt er en del av en virkelig opposisjon både her og der og på Stortinget, tror jeg er viktig å avlive. En måte å kurere denne ideen på er å studere hva SV faktisk står for og gjør. La noen stikkord og noen saker tjene nytten i denne omgangen:

- SV betrakter Sovjet som «innsirklet» av USA og dermed i forsvarsposisjon. De har en reaksjonær forsvarspolitisk linje som består i at ingen bevilgninger skal gis til forsvaret så lenge vi står i NATO. Konkret: Sivilforsvaret og de konvensjonelle styrkene kan det ikke gjøres noe med i overskuelig framtid. Tilfluktsrom er tøv, bedre å dele ut morfin til massene (bedre med morfin-død enn strålingsdød).

- SVs holdning til en rekke frigjøringsbevegelser skulle være kjent.

- SV har en økonomisk politikk hvor begrepet *dyrtid* knapt finnes. I boligpolitiske spørsmål og sosial/helse har de en rekke fornuftige krav, men stemmer ofte i praksis sammen med DNA for forverring. Med sitt «farvel til arbeiderklassen» kjemper de praktisk talt ikke for bevaring av arbeidsplasser. (Av 350 SV-lag er 12 arbeidsplasslag). SV-ledelsen har forsøkt å presse gjennom et nytt system med «arbeiderstyrte distriktsfond», en ny type lønnstaker-

fond som skal styrke kapitalen ved hjelp av oppsamla midler fra arbeiderklassen og gisselrepresentanter.

6. timers-dagen er et fornuftig og riktig krav. - I kampen for samenes retigheter som undertrykt nasjon, er SV-ledelsen en svært vaklende støtte. I sjupunkts-programmet for valget blir samene bare i forbifarten nevnt som urbefolkning, ellers betraktes Alta-kampen først og fremst som en del av *miljø*-kampen. Under de siste sameaksjonene i Oslo i år blei det mer og mer klart at SV-ledelsen sto helt på sidelinja og ville helst ikke ha noe med aksjonene å gjøre. At SV praktisk talt har lagt til side arbeidet med å lage samepolitisk program bekrefter at SV-ledelsen har problemer med å akseptere samene som en undertrykt nasjon.

- I kampen mot rasismen har SV-ledelsen først i det siste - etter mange års kritikk og kamp med dem - snudd og gått imot den rasistiske invandringsstoppen. Det er bra, men de mange åra med påtrykk og kritikk bør lære oss en hel del om hvem som er virkelig opposisjon.

- I kampen mot nynazistiske og fascistiske organisasjoner spiller SV som parti en svært tvilsom rolle. Trass i at SV har forbud av slike organisasjoner i sitt program, har SV stort sett unnlatt å gjøre noe positivt etter Hadelandsdrapene og opprullinga av nazi-organisasjonene. Hvor er det skarpe kravet fra for eksempel Ørnøy om forbud?

- I kvinnekampen har Hovedstyret i SV valgt å kjøre fram bare ett kvinnekrav i valgprogrammet: 40 prosent kvinner i offentlige råd og utvalg, osv. Jeg mener RV skal støtte kjønnskvotering som middel i kampen mot kvinneundertrykking. Men å gjøre som SV å drive fram utelukkende dette kravet, er å konsentrere oppmerksomheten på den formelle sida, og trekke søkelyset vekk fra kampen for arbeidsplasser, for barnehager, for vern av sjølbestemt abort, mm.

Dermed har jeg knytta noen stikkord til SVs holdning til nesten alle de prioriterte sakene som RV legger størst vekt på (i alle fall i sin sentrale profil).

- Opp i det hele må vi for all del ikke gløemme at

SV jo faktisk er et uttalt reformistisk parti: Deres «overgang» til sosialismen skal være fredelig og parlamentarisk. Og så lenge deres grunnleggende strategi er reformismens, endrer ikke en rekke, isolert sett, riktige økonomiske og sosiale krav fra SVs side at SV fortsatt er et reformistisk og revisjonistisk parti.

- SV-ledelsens gjennomførte linje med å opptre som støtteparti for DNA har bare styrket seg i det siste året.

- SVs syn på sosialismen og strategien for å oppnå den, er i beste fall en styrka statskapitalisme med «desentralisert» kommunalpolitisk ferniss. Merk her SV-ledelsens siste forslag om «arbeiderstyrte distriktsfond» - et opplegg for at arbeidere skal gradvis overta aksjemajoriteten ved oppkjøp av aksjer for det overskudd som arbeiderne sjøl har skapt. Dette opplegget blei for øvrig avvist av flertallet på en faglig tillitsmannskonferanse som SV arrangerte nylig.

VI MÅ VURDERE HELHETEN - IKKE BARE SAKENE

Dette blir bare stikkord, og dette er ingen erstatning for en konkret, helhetlig og grundig kritikk av SVs politikk og strategi. Hensikten er bare å pirke bort i kanskje noen ømme tær, få flere av oss til å ta spørsmålet om SV alvorlig i valgkampen. Jeg tror det er viktig å studere SVs konkrete linje og praksis, og så konkret som mulig forstå at dette ingenting har med en virkelig opposisjon å gjøre.

I 1973 drev vi valgkamp for SV flere steder. Vi og SV tok opp en rekke enkeltsaker stort sett på samme måten, unnlot å ta opp uenighet på konkrete saker, og gjorde ikke noe forsøk på å overbevise massene om at SV også da var et parti som jobba for å bli en del-administrator av den borgerlige statsmakta, helst sammen med DNA. Vi klarte å hjelpe SV fordi vi bl.a. unnlot å propagandere for revolusjon og sosialisme på en så konkret og lettfattelig måte som mulig. I 1977 fantes det «venstre»-overslag som pressa ledelsen og medlemmene i SV sammen (bl.a. listesaken). Under dekke av hard kamp mot

revisjonismen tjente vi med dette den moderne revisjonismens sak. I stedet for å forsøke å isolere ledelsens feilaktige politikk fra massene og så så langt som mulig forene oss med dem, valgte vi i enkelte sammenhenger «blokk-taktikken».

1981 MÅ BLI BEDRE ENN 1973 OG 1977!

I valget 1981 har vi muligheten til å utvikle en langt bedre taktikk enn i 1973 og 1977. Og den må bl.a. bygge på:

først og fremst våre egne saker,

en konkret og allsidig helhetsanalyse av SV og en kombinasjon av kritikk av den/kamp mot den og forsøk på samarbeid med massene i og rundt SV (enkeltpersoner, grupper, ol.),

en helhetlig politikk fra vår side som evner å føre fram både våre krav, god og agitatorisk kritikk av kapitalismen, kritikk av borger-skapets stat, og en del forståelig om hva sosialisme i Norge vil bety. Uten denne helheten og propagandaen for revolusjon og sosialisme vil vi hjelpe SV og Venstre til å få stemmer. Det var jo ikke meninga.

Om valgkampen i tillegg til en rekke andre ting lærte oss til å skjelne mellom revolusjonær politikk og reformisme og økte vår evne til å bekjempe reformistisk innflytelse i oss sjøl og i massene, så vil det være et viktig pluss.

Skal vi bare ta hensyn til SV i vår taktikk i valgkampen? Sjølsagt ikke! Om vi ikke slåss mot DNA, Høyre, Fremskrittspartiet, m.fl. så løser vi oppgavene våre dårlig. Dette debatt-innlegget hadde bare en hensikt: Tro ikke at SV-reformismen og SV-revisjonismen er noe vi kan gå forbi i stillhet i Stortingsvalget 1981!

Valgansvarlig.

FORHOLDET MELLOM RV OG AKP(ML) INN I FASTE FORMER

Fra en heller puslete start i stortingsvalgkampen i 1973 har Rød Valgallianse vokst både i størrelse og politisk/parlamentarisk innflytelse. Og valgkampen i år skal såvisst ikke bli noe unntak fra denne positive trenden. Men framgang er heller ikke problemfri, og ettersom RV har vokst, har behovet for å få klare og lettfattelige regler for oppbygging, drift og ledelse for organisasjonen blitt stadig mer åpenbart. For å imøtekomme dette behovet sendte sentralkomiteen rett før jul ut et forslag til regulering av forholdet mellom AKP(m-l) og RV. Forslaget innholdt fire hovedbolker:

1. Erklæring om disposisjonsretten til valgnavnet Rød Valgallianse/ Raud Valallianse.
2. Rammeavtale om RVs organisasjon.
3. RVs landsmøte 1981.
4. Normalvedtekter for RV-grupper.

Dette forslaget har blitt behandla på en DS-formanns-konferanse i partiet, av landsstyret i RV og av en del lokale RV-grupper. På bakgrunn av kritikken som kom inn fra denne behandlingen, har sentralkomiteen sendt ut et revidert forslag. Dette forslaget skal opp på RVs landsmøte i april for godkjenning der. Ved å få saka avgjort der, hindrer en at valgkampen drukner i en organisasjonsdebatt for og mot ulike måter å organisere RV på.

HVA ER RV?

Det får være måte på å kaste bort tid og spalteplass på opplagte spørsmål, sier kanskje noen. Men erfaringene viser at svaret på et slikt spørsmål slettes ikke er så sjølsagt.

Rød Valgallianse er en allianse mellom partiet AKP(m-l) og uavhengige sosialister. I denne alliansen deltar partiet som *organisasjon* og ikke som enkeltmedlemmer. I tillegg kommer at navnet Rød Valgallianse er AKP(m-l)s eiendom, godkjent som valgnavn for AKP(m-l) av

Kommunaldepartementet i 1973. Dette gjør RV både organisatorisk og juridisk til noe annet enn en hvilken som helst slags frontorganisasjon. AKP(m-l) får som følge av opphavsretten til navnet og at partiet deltar i samarbeidet som blokk, en del særretter som det skal og må bruke. Men ikke misbruke.

DE UAVHENGIGES RETTER MÅ SIKRES

AKP(m-l) samarbeider ikke med de uavhengige sosialistene i RV for å skaffe seg stemmekveg eller pakkesler. Vi gjør det fordi vi i alle politiske sammenhenger har som politisk prisnipp å knytte sterkest mulig bånd til de deorganiserte massene, og utvikle dem politisk. Det kan bare gjøres ved at de uavhengige gis samme rettigheter og plikter innafor RV som et hvilket som helst partimedlem. AKP(m-l)s særstilling i RV gjelder partiet og ikke enkeltmedlemmet.

Partiet og partimedlemmene har et stort og viktig ansvar for at de uavhengige sosialistene sikres de rettighetene og den innflytelsen avtalen sier at de skal ha, og som det legges stor vekt på. Det er de uavhengige som gjør RV til en allianse. Et RV uten uavhengige er verdiløst.

PARTIETS SÆREGNE ROLLE I RV

Som før nevnt er samarbeidet i RV spesielt på den måten at AKP(m-l) «eier» navnet RV, og at det deltar som organisasjon. Hvordan legger avtale-forslaget opp til at partiet skal bruke de rettighetene og innflytelsen dette gir?

Bortsett fra når det gjelder mandat, regler for representasjon og gjennomføring av landsmøtet,

som sentralstyret i RV og sentralkomiteen i AKP(m-l) avtaler regler for i hvert enkelt tilfelle, har ikke partiet noen *direkte* avgjørelsesmyndighet i RV. Partiet kan ikke stoppe vedtak, eller gi direktiv til RVs organisasjon.

Derimot har partiet en avgjørende rolle i og med at AKP(m-l), som eier av navnet RV har en juridisk rett til å avgjøre hvilke lister, styrer eller grupper som har lov til å benytte navnet Rød Valgallianse. Og følgelig også rett til å trekke en slik godkjenning tilbake dersom situasjonen krever det. I denne retten ligger partiets særegne innflytelse i RV. Men denne retten er utelukkende ment brukt i tilfeller der vedtak i RV alvorlig skader arbeiderklassens, massenes eller partiets interesser. Den er en sikkerhetsventil for partiet, og ingen generell arbeidsmetode for å sikre at partiets interesser i RV blir ivarettatt.

EN AKTIVISTORGANISASJON

Rød Valgallianse skal ikke være noen rigorøst oppbygd organisasjon, med et stort byråkrati, utvalg og komiteer, RVs oppgave er å drive valgkamp og parlamentarisk arbeid, punktum. Organiseringa både sentralt og lokalt skal tjene dette formålet. »Politikken i første rekke» må

være ei rettesnor.

Hva betyr så det, konkret? For det første at RV skal være en organisasjon for folk som ønsker å drive aktivt valg- og parlamentarisk arbeid. RV har ikke behov for noen svær og svulmende organisasjon, der bare et lite mindretall er aktive. Derfor åpner også avtaleforslaget for at medlemmer som ikke betaler kontingent strykes, og at helt uinteresserte medlemmer kan strykes etter vedtak i gruppa.

For det andre: For å ivareta de ulike behova for organisering som finnes, legger avtaleforslaget opp til et skille mellom midlertidige og permanente RV-grupper. De midlertidige gruppene har enklere oppbygning enn de permanente. Det stilles f.eks. ikke krav om hverken årsmøte eller et permanent styre. Denne delinga har som formål å forenkle organiseringa, og hindre at arbeidskapasitet og initiativ blir brukt til unødig byråkratisk arbeid.

Derimot gjelder det for alle grupper at de skal drive valgkamp og arbeid til støtte for den parlamentariske virksomheten. RV skal ikke drive arbeid som AKP(m-l) vanligvis gjør, som faglig arbeid, arbeid i borettslag osv. Dette er utvetydig slått fast i forslaget, for å hindre at RV og AKP(m-l) blir konkurrerende organisasjoner og hindre dobbeltorganisering av politisk arbeid.

SLIK ER AVTALEFORSLAGET

Vi skal her gjengi hovedpunktene i forslaga til regulering av forholdet mellom AKP(m-l) og Rød Valgallianse. Dersom du gjerne vil sette deg inn i den fullstendige teksten, så har avdelingsstyret fått den tilsendt med denne rutina. Den finnes også i RV-kontakt nr. 2. 1981.

Avtaleforslaget omfatter fire hovedområder, nemlig:

1. *Erklæring om disposisjonsretten til valget navnet Rød Valgallianse/Raud Valallianse.* Denne slår fast at navnet Rød Valgallianse er AKP(m-l)s juridiske eiendom. Da AKP(m-l) blei stifta i 1973, avlo Kommunaldepartementet navnet pga. »fare for forveksling med andre

partier.» AKP(m-l) søkte da om å få stille til valg under navnet Rød Valgallianse, og dette blei godkjent.

I alle valg etter 1973 har partiet ønska og hatt som linje å stille lister sammen med uavhengige sosialister, og disse listene har hatt navnet Rød Valgallianse/Raud Valallianse.

Men for å unngå uklarheter og forviklinger slår forslaget fast, i tråd med den juridiske opphavsretten, at alle som bruker *navnet* Rød Valgallianse skal ha Sentralkomiteen i AKP(m-l), (eller lavere organ som er gitt slik myndighet) sin godkjenning. Dette gjelder både lokalgrupper, fylkesstyrer og landsstyrer, og sjølsagt valglister. Slik godkjenning, kan også trekkes tilbake.

2. *Rammeavtalen om RVs organisasjon* slår fast at RV er oppretta som en allianse mellom partiet AKP(m-l) og uavhengige sosialister med formål å føre valgkamp i parlamentariske organisasjoner. Uavhengige sosialister som deltar i denne alliansen gjør det med samme rettigheter og plikter som partimedlemmer i AKP(m-l). Forslaget slår fast at partiet har et særlig ansvar for at samarbeidet skal skje «i en atmosfære preget av respekt og likeverd».

Forslaget sier at dersom den situasjonen skulle oppstå at navnet RV blir brukt på «en måte som skader arbeiderklassen, massene og partiets interessen» forbeholder AKP(m-l) seg retten til å gå ut med et annet syn. I særlig alvorlige tilfeller (tenkt tilfelle: Ei gruppe vedtar støtte til invasjonen i Afghanistan) forbeholder AKP(m-l) seg retten til å nekte lista, gruppa eller styret å bruke navnet RV.

Forslaget inneholder regler for valg av landsstyre, distriktskonferanser og distriktsledelser.

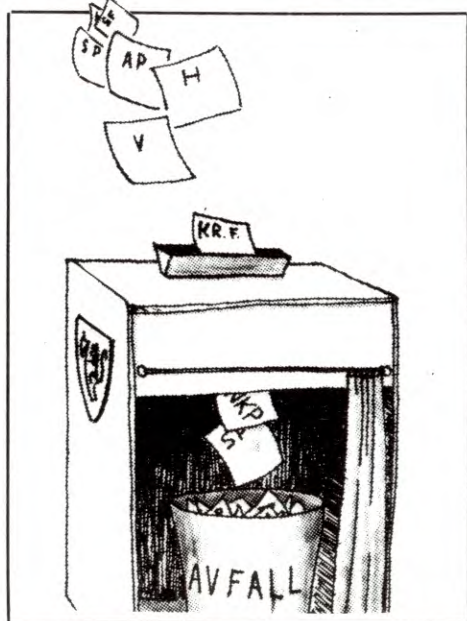
Forslaget slår fast at RV-grupper ikke skal drive slikt arbeid som lokale AKP(m-l) lag, eks. faglig arbeid.

3. *Normalvedtekter for RV-grupper* inneholder regler for både *midlertidige valgkampgrupper* og *permanente medlemsgrupper*. De førstnevnte må bygge på RVs grunnlag, være åpne for alle partimedlemmer, og må godkjennes av RV hvis de ønsker å fortsette som gruppe etter valget.

De permanente gruppene skal drive valgarbeid og arbeid til støtte for RVs parlamentariske arbeid. De må godkjennes av landstyret i RV, og både gruppa og enkeltmedlemmer må støtte RVs politiske målsettinger. AKP(m-l) deltar i gruppa som organisasjon, og kan delta med de medlemmer partiet ønsker.

4. *Avtalen om landsmøtet til RV våren 1981* inneholder regler for sammensetting, dagsorden og mandat for landsmøtet i år.

SK-VEDTAK OM RV-MEDLEMSGRUPPER

Som det går fram av forslaga til normalvedtekter for RV-grupper, skilles det mellom permanente valgkampgrupper, og midlertidige grupper oppretta for å føre valgkamp i en avgrensa periode rundt valget. Forslaget stiller ulike krav til de to typene.

Når det gjelder permanente medlemsgrupper, slår SK fast:

1. Normalvedtektene for RV-grupper har til hensikt å slå fast de retningslinjene som gjelder for slike grupper der de blir oppretta. Det er *ikke* ment som hverken pålegg eller oppfordring til å opprette *permanente* RV-grupper over hele landet.

2. Hvor partiet ønsker at det skal opprettes permanente RV-grupper bør avgjøres ut fra ei sentral prioritering og lokale partivedtak.

Sentralkomiteen i
AKP(m-l).

SENTRAL KONFERANSE OM KK-ARBEIDET

I januar 1981 var det en sentral KK-konferanse som drøfta partikampen som har vært om dagsvisa sin plass i partiarbeidet, og gjennomføringa av det stående direktivet om partiets arbeid med KK. De som møtte på konferansen var stort sett de KK-ansvarlige i distriktsstyrene.

HOVEDPROBLEMET I KK-ARBEIDET ER FORTSATT POLITISK

Konferansen var enig om at hovedproblemet i KK-arbeidet er politisk. Det fins fortsatt høyrestrømninger i partiet som mer eller mindre bevisst legger liten vekt på partiets propaganda og agitasjon. Det er få som gir direkte ideologisk uttrykk for dette. Men det praktiske arbeidet med avisa i 1980 viser at denne linja står sterkt ennå. Et av uttrykka for dette er at nesten ingen DS virkelig har diskutert KK-direktivet. Det er ofte bare referert kort. Først seint på høsten blei det utpekt KK-ansvarlige. De aller fleste sitter ikke i DSAU. Det kan være ei riktig prioritering. Men desto viktigere er det da at DS og DSAU kollektivt støtter opp om den DS-ansvarlige sitt arbeid. Det har jevnt over ikke vært tilfelle til nå. I mange fylker er målsettingene ikke brutt ned og fordelt på laga. De ble gitt for over ett år siden. Konferansen oppfordra SK til å gi en skarp kritikk av de DS-ene som har sabotert KK-arbeidet på denne måten.

KK-ARBEIDET PÅ ARBEIDSPLASSENE

Mange kamerater mente at de sterkeste høyrestrømningene mht. KK fantes i arbeidsplass- og bransjelaga. Her står syndikalistiske ideer sterkt, bl.a. at kommunister som er

tillitsmenn i fagbevegelsen ikke kan ha noe med partiavisa å gjøre. Det kom fram eksempler på at kamerater med faglige tillitsverv direkte nekter å selge KK fordi det kan »skade dem» som tillitsvalgte. Uten å ta et oppgjør med slike politiske høyreavvik kan vi ikke komme et steg videre.

Det fins sjølsagt arbeidsplasslag og faglige tillitsmenn som har tatt skeia i ei anna hand. De har vist at det nettopp er kamerater med tillitsverv som lettest får arbeidskamerater til å kjøpe eller abonnere på avisa. Vårt inntrykk er også at dette er et arbeid som er i framgang nå.

De siste par månedene er det kommet en god del eksempler som viser at det er ei vending til det bedre i avisarbeidet på en god del arbeidsplasser.

OPPGAVER KONFERANSEN STILTE

Konferansen av KK-ansvarlige stilte to oppgaver for første halvåret:

For det første å gjennomføre ei vårkampanje for å verve abonnenter. Hovedmetoden er at partiet bretter ut sin kontaktflate og at det gjennomføres en mobilisering i partiet som gjør at praktisk talt alle partimedlemmer deltar i arbeidet og verver sin abonnent. Nå ser det dessverre ut til at det skal bli vanskelig å nå denne målsettinga som er stilt. Det betyr at vi ikke i tilstrekkelig grad har greid å trekke det store flertallet av partimedlemmene med i kampanjen. Men oppsvinget i løssalget har vært bra og gjør at avisa nå syns mye bedre på gata. Det er svært positivt med tanke på det videre arbeidet med KK.

For det andre stilte konferansen det målet å få gjennomført direktivet om KK-arbeidet i partiet i løpet av våren, dvs.:

- drøfte KK-direktivet i DS-ene og konsolidere

dem på avisarbeidets betydning i partibygginga
- få alle lag til å drive et fast, regelmessig arbeid med avisa

- få alle lag til å peke ut KK-ansvarlige og klargjøre hvem i laget som skal delta i det jevne, faste KK-arbeidet

- føre politisk kamp mot høyrestrømninger i avisspørsmålet osv.

En god del partidistrikter har i løpet av våren gjort en god innsats når det gjelder å sette KK-direktivet ut i livet. Det ses av resultata i vervekampanja. Det ses av løssalget. Og det ses av en rekke nye kommisjonærer som melder seg på steder der det ikke har vært fast løssalg på lange tider.

Ta feks. et partidistrikt som Oslo. Der har det vært stor politisk uenighet om dagsavisa og det har i en lang periode vært arbeida dårlig med avisa. Oslo har i løpet av våren gjort store framskritt i arbeidet med KK. DS har tatt en rekke initiativ overfor laga for å tillempe KK-direktivet. Men det fins fortsatt noen partidistrikt - også noen store - som har kommet svært kort i å jobbe etter KK-direktivet.

Vi må holde fast ved målsettinga å gjennomføre KK-direktivet i løpet av første halvår 1981. De distrikta som har oppnådd små resultater må ta ekstraordinære tiltak for å få til dette.

KK ER RV SITT HOVED- ORGAN I VALGKAMPEN

I tida framover kommer KK til å bli mer og mer innretta på valgkampen. Den politiske redaksjonen vil bli styrka og politiske kommentarer vil bli utvida og retta inn på valgkampen. KK vil dekke landsmøtene i de politiske partiene utover, dekke politiske utspill, føre polemikker osv. Det er den ene delen. Den andre delen består i å presentere og dekke det særegne RV-stoffet. Det settes av folk til å ta mot og bearbeide slikt stoff. Men for at dette skal bli noe særlig, så må det sendes inn slikt stoff fra lokalt.

Alle som har jobba med å spre KK veit at valgkampen er ei svært godt tid til å verve KK-abonnenter. Mange vil gjerne følge valgkampen gjennom KK: tidligere abonnenter, ukeavisabonnenter vil ofte ha dagsavisa i den perioden, nye abonnenter som blir interessert gjennom valgkampen.

I 1979 hadde KK en god valgdekning bare fra august og fram til valget. På dette grunnlaget blei det i valginnspurten verva nye abonnenter med temmelig begrensa krefter.

Vi kommer i år til å ha et valgtilbud i KK i god tid før 1.mai. Dette betyr at lag og DS etter at vårkampanjen nå er slutt må begynne å tenke gjennom hvordan vi skal nytte valgkampen til storstilt verving av abonnenter.

STÅENDE DIREKTIV OM KK

Mange lagsstyrer har etterlyst »Stående direktiv om partiets arbeid med avisa Klassekampen». Mange medlemmer veit ikke at det eksisterer et slikt direktiv. Vi trykker det derfor i TF.

Dette direktivet blei laga slik:

I februar 1980 oppretta SKAU et sentralt KK utvalg. Det utarbeida med det samme et forslag til permanente retningslinjer for KK-arbeidet. Dette forslaget blei sendt til alle distriktstyrer, som blei bedt om å kritisere det og komme med endringsforslag. I mai og juni 1980 blei det holdt konferanser for DS-ene der nesten samtlige møtte. På bakgrunn av debatten og

kritikken på den første av disse konferansene vedtok så SKAU det stående direktivet om partiets arbeid med KK. Dette blei så sendt til DS-ene i juni 1980.

STÅENDE DIREKTIV OM PARTIETS ARBEID MED AVISA KLASSEKAMPEN

1. INNLEDNING.

Klassekampen er partiets viktigste redskap i propaganda og agitasjonsarbeidet. Dagsavisa gjør det mulig for oss å bringe reportasjer,

kommentarer og avsløringer som påvirker opinionen og utvikler massebevegelsen. Den er et redskap for vårt strategiske revolusjonære arbeid og gir oss en betydelig taktisk styrke i dagskampen.

Spredningen av partiavisa bidrar til å koordinere avdelingenes og distriktsstyrenes arbeid, det styrker oss som *parti* på landsbasis. Uten en slik kommunistisk propaganda og agitasjon vil partiets massearbeid bli redusert til lokalt frontarbeid. Vi vil ikke da tilføre den lokale kampen erfaringer utenfra og vil hindre at kamperfaringer fra ett sted blir til nytte for andre.

Fjorårets kampanje for å berge dagsavisa følges her opp med et stående direktiv om KK-arbeidet. Formålet er å bli kvitt skipper-taksløsninger og istedet oppnå et planmessig, langsiktig arbeid som gir KK den plassen avisa må ha i det faste partiarbeidet. Vi vil understreke at statsstøtteordninga bare gir et økonomisk holdbart *utgangspunkt* for avisas drift. Nå som før er det vår egen innsats som avgjør Klassekampens framtid.

Direktivet understreker at der det fins ei partiavdeling skal det normalt drives salg og abonnementsverving. Hvis avdelingas formål eller styrke gjør dette umulig er det UDS/DS som skal innvilge evt. unntak fra denne regelen. Det vanlige skal imidlertid være at KK-arbeidet er en fast og viktig del av det lokale, eksterne partiarbeidet. Partiavdelinga må være grunnstammen for KK-arbeidet. Dette arbeidet kan ikke erstattes, bare i visse tilfeller suppleres, av aktivister organisert på tvers av eller utafor avdelingene.

2.STÅENDE DIREKTIV OM DS'ENES KK-ARBEID

A. En kamerat i DS skal være hovedansvarlig for arbeidet med KK i distriktet.

B. DS må diskutere dette stående direktivet og legge en plan for tillemping av det i sitt distrikt. DS må straks melde fra til SKAU dersom DS mener at direktivet er vanskelig å gjennomføre i

del av deres distrikt.

C. SKAU vil gi konkrete målsettinger for KK-arbeidet i ulike perioder og DS må ut fra dette:

- bryte ned distriktsmålsettingene for løssalg og abonnementsverving for UDS og de enkelte laga.
- lage opplegg for fornyingsarbeidet i distriktet.
- organisere KK-konferanser i sitt distrikt som oppsummerer erfaringer og stiller oppgaver lokalt.
- i samarbeid med DS i NKS legge opp KK-arbeidet på læresteder der NKS er organisert.

3.STÅENDE DIREKTIV OM AVDELINGENES KK-ARBEID.

A.Prioritering og ansvarsforhold.

1. KK-arbeidet er normalt en fast og viktig del av alle partilags lokale eksterne arbeid. Dette omfatter løssalg, fornyingsarbeid og abonnementsverving. Arbeidet ledes av partilagsstyret, som i tråd med dette skal sikre at det er pekt ut en *hovedansvarlig for KK-arbeidet i laget*. Partilaga må avklare hvilke medlemmer som skal delta i slikt arbeid, og der det er mulig trekke sympatisører med i det lokale KK-arbeidet.

2. Den kameraten som har hovedansvaret bør vanligvis være et kjent partimedlem, som kan arbeide åpent for KK utad og overfor KK sentralt, som KK kommisjonær. (For enkelte store partiavdelinger som dekker store geografiske områder eller flere bedrifter, kan det være aktuelt å ha mer enn en KK-kommisjonær innafor lagets organisasjonsområde).

3. Den kameraten som har hovedansvaret, organiserer lagets arbeid med KK, driver dette arbeidet under ledelse av lagsstyret og deltar personlig i det jamne KK-arbeidet.

4. Når avdelingas krefter eller andre hensyn gjør det nødvendig å fravike noen av disse oppgaver skal unntak innvilges av UDS/DS.

B. Løssalget.

Partiavdelinger i bysentra og bydeler skal selge KK fast på lørdager fra et sentralt sted. Øvrig salg på kafeer, jernbane- og buss-stasjoner ol. vurderes ut fra lokale erfaringer. Partiavdelinger i boligstrøk skal enten selge fast på lørdag fra et sentralt sted i strøket, eller alternativt selge fast på dørene en dag i uka.

Partiavdelinger på arbeidsplassene skal, der det er mulig ut ifra distribusjonen av avisa, selge torsdagsnummeret av avisa på sin arbeidsplass.

C. Abonnementsverving.

Verving av nye abonnenter er en fast oppgave. Folk som kjøper avisa fast i løssalg skal etter ei tid oppfordres til å abonnere. I Oslo er det gjort gode erfaringer med å verve abonnenter direkte ved løssalg på gata.

Et par ganger i året skal avdelinga organisere en «sveip» der medlemmene mobiliseres til å spørre venner, arbeidskamerater og slektninger

om abonnement. Koordiner dette med KKs tilbudskampanjer.

Avdelinga skal sikre at det verves KK-abonnenter på grunnsirkler.

D. Fornyringsarbeid.

Partiavdelinga skal når den får tilsendt oversikt over abonnenter som ikke har fornya, evt. får kjennskap til dette på annen måte, organisere oppsøking av disse og prøve å motivere til fortsatt abonnement.

E. Samarbeid med NKS.

Partiavdelinger som har kontakt med NKS-lag skal, i samarbeid med NKS-lagets styre, sikre at KK blir solgt fast på høyere læresteder, studentbyer ol. Ved semesterstart skal det drives aktivt abonnementsverving.

Oslo 18.06.80

SKAU

SELG KLASSEKAMPEN

Sosial-demokraten som også jobber ved min maskin spør etter «misjonsavisa» mi hver dag. Han har droppa sitt tradisjonelle «æsj Klassekampen» hver gang andre viser seg, og låser den uten blygsel ned i skuffen for at ikke avløseren skal ta den. Kjemikeren kommer også ned og titter gjennom avisa, og stemte nei ved tariffoppgjøret mye p.g.a. det faglige i avisa.

Formannen(ene) kommer sporadisk og spør hva Klassekampen mener om den og den saken, og kjøper avisa sjølv om han får anledning. Den unge mekanikeren fra transporten leser bestandig Klassekampen når det er slutt på Ekspres og Aktuelt rapport.

Det har ikke bestandig vært slik, langt derifra. I begynnelsen følte jeg meg helt spedalsk med Klassekampen vel forvart i bunnen av veska, og lurte på om folk ville tro jeg var utplassert, jeg som hadde artium og greier. Men etter hvert blei jeg forbanna over å være veik nok til å legge meg flat for andres hets på det feltet, for jeg er da virkelig ikke utplassert, og har like mye rett til å ta med Klassekampen som Arbeiderbladet.

Jeg har da heller aldri fått hentydninger i så måte. Men jeg har opplevd mye dritt også. Enkelte kan ikke dy seg for å preike om bevegelsens blemmer gjennom tidene, både sentralt og lokalt, og de siste har vi en del saftige av. Vi har ved bedriften her tidligere gått nesten like hardt ut mot Hovedforeninga som mot ledelsen osv. Vel, disse folka er tildels blitt nøytralisert ved at vi diskutere konkrete saker i steden for at alle ml-ere har mark og at jeg burde melde meg inn i AUF eller SV.

En av dem jeg dreit meg fullstendig ut for i pornodebatten og en del andre saker foreslo meg som formann i gruppa på årsmøtet p.g.a. den faglige politikken, så nå sitter jeg som tillitsmann også. Og gud bevare meg hvis jeg ikke hadde hatt Klassekampen. Jeg er nemlig hellig overbevist om to ting. Uten min daglige dose Klassekampen hadde jeg aldri blitt valgt til tillitsmann, og hadde ikke greidd å fungere som en heller. Avisen gjør også underverker med å tenne gutta på andre saker enn lønnskamp.

Med til historia hører også at de to andre som

selger KK også blei foreslått til styret, og en valgt inn.

Nå har vi også fått litt respekt og revansj til felles-tillitsmannen som alltid argumenterte mot forslag fra oss med at »Det er ingen som liker sånne som dere».

Jeg må villig innrømme at det var ganske gøy å se trynet hans hver gang jeg (selvfølgelig på fleip) sa at avdelinga vår ville sette seg på ræva hvis vi ikke fikk gjennom kravet på to uker. Og til hans store forbauselse har det hverken blitt streik eller hilsningstelegram til Kina.

Det vi har oppnådd gjennom 3 år er å gjøre

det å selge Klassekampen til en tradisjon og rutine som ikke koster det døyt i det hele tatt. Det blir til og med gøy etter hvert. Det koster i en begynnerfase, men ett minimum må vi i all anstendighetens navn ofre for avisa vår, eller har progressive blitt så bleike? Vi risikerer å bli uglesett av enkelte, men det er vel bedre enn å sitte trygt og godt på ræva å dulle med alle og aldri gå inn for noe du mener er viktig.

Skiftarbeider i et større norsk monopol.

INVENDNINGER MOT KK-DIREKTIVET

Avdelinga vår har diskutert den lanserte KK kampanja og jeg vil gjerne legge fram mitt syn på den.

Først - Jeg er for å prøve å opprettholde KK som dagsavis. Mener ei slik avis er/burde være et viktig redskap både med hensyn til nyhetsstoff og propaganda.

For partimedlemmer har KK gjennom åra medført mange store løft både økonomisk og arbeidsmessig. Disse løfta har stort sett blitt tatt med glede og entusiasme fordi man mente avisa var verdt en innsats.

Den lanserte kampanja blei ikke møtt med noen som helst entusiasme i avdelinga vår.

Hvorfor ikke?

Ikke fordi vi ikke ønsker dagsavisa.

Ikke forfi vi ikke ville ta et tak til for Klassekampen. Situasjonen i partiet er ikke slik at ei KK-kampanje kan tas på sparket uten diskusjoner og undersøkelser.

Situasjonen er ikke slik som da vi samla inn penger til rotasjonspressa og ved tidligere kampanjer. (På den tida var det i tillegg mange diskusjoner omkring avisa i avdelingene)

I dag er det ganske enkelt så delte meninger om innholdet i avisa både om hva slags stoff som bringes, prioritering, redaksjonell linje på viktige politiske spørsmål, hvordan stoffet blir presentert osv.

Fra tidligere kampanjer kan vi oppsummere at det er vanskelig å holde på abonnentene.

Den økonomiske krise i Klassekampen som førte til de siste store innsamlingene og stats-annonsene var, om en skal si det svært mildt, en tankevekker. Omsider kom det en økonomisk oversikt over drifta av avisa. Slike rapporter burde gis jevnlig og ikke minst ville det vært av stor interesse i forbindelse med ei ny KK-kampanje.

Kort sagt, politisk uenighet innad i partiet er større enn før og problemene med å holde avisa i live er klarere for folk. Hva slags hensyn tar ledelsen til dette når de lanserer denne kampanja?

Mener de medlemmene skal følge et direktiv om ei så viktig og vanskelig sak uten å få diskutert innholdet eller eventuelle motsigelser?

Det er mange skaer å undersøke:

Hva synes medlemmene om utviklinga av avisa?

Hva slags stoff er det for mye/for lite av?

Hvor stor er enheten om den redaksjonelle linja på viktige saker?

Hva mener venner av partiet, arbeidskamerater osv. om avisa.

Hva slags problemer har avdelingene med verving av abonnenter og med å holde på dem?

Hvordan jobber de som gjør et godt KK arbeid?

Jeg mener det er ledelsens plikt å gå i spissen for å utvikle diskusjoner omkring disse og andre spørsmål. Det er nødvendig for å oppnå reell enhet og entusiasme for KK arbeidet.

Det ville være flott om vi fikk ei KK kampanje som det gikk an å tru ville utvikle og forbedre arbeidet med avisa. For å få til det må ledelsen pusse rust av det utmerka prinsippet om masselinja og bruke det innad i partiet. SK må ta mål av seg til å lede arbeidet på en slik måte at meningene og erfaringene blir tatt hensyn til og brukt.

Slik kampanja er presentert i dag har jeg inga

tru på at den vil føre til noen som helst langsiktige forbedringer av arbeidet med Klassekampen, men tvert imot et ganske tungt og kjedelig løft som ikke fører til noe særlig.

Derfor finner jeg det ikke riktig å legge ned krefter i dette arbeidet og kommer ikke til å delta i ei kampanje av denne typen. Derimot håper jeg SK vil se seg istand til å lede arbeidet på en slik måte at medlemmene blir mobilisert på oppgava og ser en hensikt i å delta i arbeidet.

Laila.

SVAR TIL LAILA OM KK-DIREKTIVET

Kjære kamerat!

Avdelinga di har diskutert kampanjen for å verve abonnenter til Klassekampen og opplegget for å øke løssalget. Du er sur på direktivet, syns ikke ei KK-kampanje kan «tas på sparket uten diskusjoner og undersøkelser» og melder til slutt at du ikke finner det riktig å legge ned krefter i dette arbeidet - dette trass i at du understreker at du er for å prøve å opprettholde KK som dagsavis.

Neivel. Men konklusjonen betyr ikke nødvendigvis at argumentene dine holder.

1. Du henviser til den økonomiske krisa høsten 1978, sier at det «omsider» kom en økonomisk oversikt og etterlyser sårne jevnlig.

Svar: De har siden sommeren 1979 blitt lagt fram i KK hvert halvår. Siste halvårs-regnskap ble omtalt i september i fjor, årsresultatet kommer i mars i år (det er offentliggjort når dette leses). Det samme gjelder fakta om opplags-utviklinga.

2. Du sier at kampanjen og direktivet «ikke kan tas på sparket».

Svar: Det er ikke tatt på sparket. Forslag til retningslinjer ble lagt fram for DS-ene i februar 1980. Fulgt opp med diskusjoner på konferans-er for samtlige DS i mai/juni samme år og etter

forslag derfra blei direktivet revidert og vedtatt av SKAU. På grunn av landsmøte-forberedelsene kunne det ikke gjennomføres en vervekampanje for avisa i fjor høst (den som var begrenset seg til annonser/vervesøyler i KK og bygde ikke på noe organisert og prioritert partiopplegg) istedet blei det bestemt å prioritere KK-arbeidet opp igjen fra vinteren 1981.

Den kampanjen som er gjennomført i februar /mars bygger også på et opplegg som ble lagt fram for og diskutert på en landsmofattende KK-konferanse for distriktstytene like over nyttår. KK-utvalget reiste mye til DS og lag på høsten 80 for å drøfte erfaringer med gjennomføringa av KK-direktivet og for å diskutere vervekampanjen vi nå har gjennomført.

3. Du spør om ledelsen mener at medlemmene skal følge et direktiv om «ei så viktig og vanskelig sak» uten å få diskutert innholdet eller eventuelle motsigelser.

Svar: Det stående direktivet om KK-arbeidet har som hovedpunkt at alle partiavdelinger skal legge opp til fast salg/verving. Dette er nødvendig for å spre partiets propaganda og agitasjon. Partiavisa er et redskap i vårt daglige massearbeid.

Alle medlemmer/lag har sjølsagt ikke bare rett, de har også plikt til å ta stilling til dette,

diskutere direktivet, og ikke minst melde fra om uenighet.

4. Av det du skriver framgår det at du er uenig i KKs innhold/redaksjonelle linje. En åpen diskusjon om KKs innhold og form er grei nok. Men KK redigeres i dag i alle fall såpass i samsvar med AKP(m-l)s politiske linje at den som støtter partiet trygt kan jobbe for å utbre avisa. Når du skriver at du er »for å prøve å opprettholde KK som dagsavis», så forplikter dette til å jobbe for avisa. Dersom mange gjør som deg - erklærer deg for dagsavis men saboterer det konkrete arbeidet- så går det den veien høna sparker. Det fins andre og mer konstruktive måter å fremme kritikk mot KKs redaksjonelle linje og måten kampanjen ledes på enn det du gjør.

5. Du etterlyser eksempler på problemløsning/ inkludert fra dem som driver godt arbeid.

Henviser til utallige artikler i Tjen Folket i fjor. I Oslo ble det til og med utgitt et spesialnummer av intern-bladet om KK-arbeidet. KK sender ut Kommisjonærposten til alle kommisjonærer med mye sånt stoff. KK hadde for ei tid tilbake midtsider fra en bedrift i Moss der kamerater fortalte om sitt gjennombrudd i dette arbeidet.

6. Jeg er glad for å kunne oppsummere at kampanjen har gitt et stabilt økt løssalg, mange nye kommisjonærer og et godt ververesultat.

Rapporten fra de mange som har tatt opp igjen KK-salget på gater og fabrikker tyder hverken på at de syns det er tungt, kjedelig eller uten muligheter til å gi langsiktige resultater.

For SKAU
Sigurd Al

SVIKT I KONTINGENT INNGANGEN TRUER PARTIET

I 1980 var det en kraftig svikt i kontingent-inngangen. Sammenlikna med 1979 var det en nedgang på 15,6%. Prisstigninga var 10,7%. Kjøpekrafta til partiet gikk med andre ord ned med 26,3% på ett år. Dette er en så kraftig reduksjon i partiets inntekter at det reiser store problemer når det gjelder å opprettholde partiets virksomhet - eksternt og internt - på det nivået vi har ligget på de siste åra.

De direkte årsakene til svikten er følgende:
- gjennomsnittlig kontingent pr. medlem pr. år har gått noe tilbake. Den stagnerte i løpet av 1979, gikk noe ned 3. termin 1979. Den har fortsatt å gå litt tilbake i 1. og 2. termin 1980. I samme periode steig prisene kraftig - i 1979 med 4,8% og i 1980 med 10,7%.

- antall betalende medlemmer har gått tilbake. Dette omfatter for det første en viss tilbakegang i medlemstallet. *Men viktigere er det at det fins et skikt av ikke-betalende medlemmer i partiet.* Størrelsen på dette skiktet varierer fra fylke til

fylke. Noen DS driver etter hvert bra kontroll med at alle lag og alle medlemmer betaler sin kontingent punktlig. Men det fins en del DS-er som driver dette arbeidet så dårlig at det utgjør et virkelig stort problem.

Som et første tiltak for å øke partiets inntekter reiser vi følgende parole:

**KONTINGENTEN MÅ HEVES MED
15 KR. PR. MEDLEM PR. MÅNED!**

Dette må gjelde fra og med første termin 1981, dvs. den terminen vi nå er inne i.

**ALLE MEDLEMMER MÅ BETALE SIN
KONTINGENT PUNKTLIG!**

Lagsstyrer og DS må kontrollere dette og ta tiltak for å få inn kontingenten fra *alle* medlemmer.

**FORSLAG OM AT KONTINGENTEN
SKAL FASTSETTES VED PROSENT-
TREKK**

Videre foreslår Økonomiutvalget i partiet at

kontingentsystemet i partiet endres fra 3. termin 1981, slik at partikontingenten fastsettes som en bestemt prosentdel av brutto-lønna. Anslagsvis vil denne prosenten bli rundt 2,0, - siste siffer her er viktig og må bestemmes etter nærmere analyse. Det er flere argumenter for dette:

- det viktigste er at med vårt nåværende system, så er det svært vanskelig å få gjennomsnittlig kontingent pr. medlem til å holde tritt med prisstigninga.
- kontingenten fastsettes nå i stor grad på subjektivt grunnlag. Det har utvikla seg store forskjeller fra fylke til fylke. I fylkene med lavest kontingent pr. medlem er snittet bare 70% av snittet i fylkene med høyest kontingent.
- prosenttrekk er det mest solidariske.

NOEN HOVEDMOMENTER I UTFORMINGA AV NYTT KONTINGENTSYSTEM

Kontingenten fastsettes i begynnelsen av hvert år på grunnlag av brutto inntekt foregående år. Dette ordnes enkelt ettersom alle er pliktig til å fylle ut selvangivelsen på den tida. Her reiser seg noen problemer for selvstendig næringsdrivende som Økonomiutvalget ikke har drøfta ferdig ennå.

Trekkprosenten må være progressiv.

Opp til kr. 100 000 må trekkprosenten være om lag 2,0%. For kamerater med inntekt over 100 000 kr. må den være om lag 3,0% for den delen av inntekta som ligger i området 100 000 - 150 000.

For inntekter over 150 000 tilsvarende 4,0% for den delen av inntekta som er i området 150 000 - 200 000.

For inntekter over 200 000 kr. settes trekkprosenten til 6.0%.

Eks. 1. Bruttoinntekt kr. 80 000.

Da blir kontingenten:

$$\frac{80 \times 2}{100} = 200 \quad 1600 \text{ kr. pr. år} = 133 \text{ pr. mnd.}$$

Eks. 2: Bruttoinntekt på 130 000 kr.

På de første 100 000 kr.:

$$\frac{100 \, 000 \times 2}{100} = 2000 \text{ kr.}$$

På de neste 30 000 kr.:

$$\frac{30 \, 000 \times 3}{100} = 900 \text{ kr.}$$

Kontingent: 2900 kr. pr. år = 244 pr. mnd.

Eks. 3: Bruttoinntekt kr. 200 000

På de første 100 000 :

$$\frac{100 \, 000 \times 2}{100} = 2000 \text{ kr.}$$

På de neste 50 000kr.:

$$\frac{50 \, 000 \times 3}{100} = 1500 \text{ kr.}$$

På de neste 50 000 kr.:

$$\frac{50 \, 000 \times 4}{100} = 2000 \text{ kr.}$$

Kontingent: 5500 pr. år = 460 pr. måned.

Det må også være ei nedre grense for kamerater som ikke er i arbeid: husmødre, skoleelever, studenter, soldater ol. Denne grensa bør heves til kr. 30 pr.mnd.

ØKU foreslår at det nye kontingentsystemet gjøres gjeldende fra og med 3. termin 1981, som starter 1/9 - 1981 og som forfaller til betaling til SK 31/12-1981.

Vi vil understreke at utarbeidelsen er helt foreløpig, når det gjelder de konkrete prosent-satsene. Det fins også flere konkrete problemer som her ikke er tatt opp til drøfting. Vi velger å legge fram forslaget på et tidlig stadium, slik at kameratene kan bli gjort kjent med hovedideen.

Ei slik endring av kontingent-systemet må sjølsagt drøftes i laga, slik at SK seinere kan fatte vedtak på grunnlag av en partidiskusjon. ØKU vil utarbeide et helhetlig forslag til neste TF, som grunnlag for en slik partidiskusjon.

Kassereren i SK.

SKAU FORESLÅR SOMMERLEIR-INNSAMLING TIL RV OG PARTIET

Fjorårets sommerleir-innsamling gikk som kjent til RV og Kapitalen på norsk. Totalt kom det inn om lag 415 000 kr. - noe mindre enn målsettinga på 500 000kr. RVs andel blei på litt over 330 000kr. - Kapitalens del vel 80 000kr. Det er tilstrekkelig til å betale oversettelsen av Kapitalen bind I. Hovedoversetteren har pga. andre arbeidsoppgaver en periode vært hindra i sitt arbeid med oversettelsen. Arbeidet er nå i full gang igjen. Kapitalen er derfor noe forsinka og kommer ikke ut før i 1982.

RV har hittil brukt 200 000kr. til de sentrale valgkamp-forberedelsene. De sterkeste RV-fylkene har hittil fått 40 000kr. i støtte til sitt forberedende arbeid. RV har fortsatt 270 000kr. igjen av fjorårets innsamling.

SOMMERLEIRINNSAMLINGA 1981 TIL RV OG AKP

Noen kamerater har foreslått at innsamlinga skal gå til frigjøringskampen i Afghanistan. Det blei også foreslått i fjor. Det ville sjølsagt være et utmerka formål. Men, nå deltar partiet i ei brei innsamling til støtte for Afghanistan. I Afghanistan-uka blei det samla inn betydelige summer, feks. bevilga Arbeidernes Internasjonale støttefond 50 000kr. 1/4 av landets kommuner har hittil bevilga penger til innsamlinga. Her er det snakk om ei virkelig brei innsamling med nær sagt uuttømmelige muligheter blant enkeltpersoner og organisasjoner framover. SKAU mener derfor at innsamlinga må gå til å styrke vårt eget arbeid - styrke det som også er hovedkrafta i arbeidet for å støtte den afghanske frigjøringskampen. Partiet og RV har bare denne muligheten til innsamling.

RV lokalt har »saltet ned» statsstøtten for 1980. Mange steder der RV fikk valgt inn representant i kommunestyre eller fylkesting,

fikk RV automatisk tilsendt statsstøtte uten å søke. Disse pengene blei satt på sperra konto. Vedtaket på Landsmøtet i AKP åpna for at disse pengene kan tas i bruk i valgkampen. For 1981 vil statsstøtten bli større. Alle steder der RV deltok ved fylkestingsvalg eller kommunevalg må nå søke om statsstøtte der en ikke har fått tilsendt støtten automatisk. Dette gjelder enten en fikk valgt inn representanter eller ikke. RV sentralt får ingen statsstøtte. Til det trengs minst 2.5% ved Stortingsvalget. Pga. statsstøtten mener SKAU det er tilstrekkelig å samle inn 250 000kr. til RVs valgkamp. Dette vil dels gå til den sentrale valgkampen - dels til valgkampen lokalt. Dette vil først og fremst gjelde fylker som får lite i statsstøtte.

HALVPARTEN AV INN- SAMLINGA MÅ GÅ TIL PARTIET.

Vi foreslår samme innsamlingsmålsettingen som i fjor - 500 000kr. Halvparten må gå til partiet. Partiets kontingent-inntekter har gått kraftig ned i 1980 sammenlikna med 1979. Og prisstigninga var 10,7%. Mens gjennomsnitt kontingent pr. medlem faktisk har gått tilbake, har prisene steget kolossalt. Dette er det største problemet. Det fins også andre store vansker i kontingent-arbeidet. Dette er det gjort rede for annet sted i dette TF.

SKAU har lenge vært klar over at kontingent-inntektene har utvikla seg dårlig fra 2.halvår 1979. Men da krevde de økonomiske problemene i partibedriftene oppmerksomheten. Og ettersom partikampen utvikla seg i løpet av 1980 var det uråd å gi arbeidet med partikontingenten stor nok plass. Økonomiutvalget tok initiativet til ei mindre kampanje for å øke kontingenten våren 1980. Dette blei fulgt opp med en konferanse for kassererne i DS sommeren 1980. Dette var noen tiltak som

hindra større tilbakegang. Men det var utilstrekkelig til å løse de voksende problemene i partiøkonomien. Disse sakene blei lagt fram for landsmøtet, som brukte mye tid på å diskutere den truende utviklinga i kontingentinntektene. Landsmøtet vedtok en uttalelse der det heter:

Videre er det nødvendig å stanse tilbakegangen i kontingent-innbetalinga, og snu dette til ei positiv utvikling. Skjer ikke det, kan vi få ei krise i partiøkonomien som vil føre til kraftig svekkelse av partiorganisasjonen og de sentrale organer.

Landsmøtet vil peke på at SK nå forvalter partiets inntekter på en måte som bør være en spore til å yte mer. Partiets behov for inntekter er økt. Viktige oppgaver som styrkning av det faglige arbeidet, studieaktiviteten, det internasjonale arbeidet og arbeidet med å forberede partiet på en krigssituasjon vil bli skadelidende hvis ikke den negative tendensen i kontingent-arbeidet blir snudd.

Landsmøtet vil understreke at det er viktig og nødvendig å korrigere høyreavviket i kontingentarbeidet. Både partiorganer og medlemmer blir oppfordret til å legge stor vekt på det økonomiske arbeidet i tida framover. SK har nå gått i spissen for ei korrigering av økonomiarbeidet. Da er det opp til distriktsstyrene, laga og medlemmene å følge opp dette eksemplet gjennom ei aktiv kampanje for å heve kontingentene. På den måten kan vi legge grunnlaget for avgjørende framgang både for AKP(m-l) og hele den progressive bevegelsen.

Vedtatt enstemmig, uten avholdende stemmer.

I tråd med landsmøte-diskusjonen har SK nå styrka Faglig Utvalg med kader, og har budsjettet med økte utgifter til faglig arbeid. SK har

utpekt kvinneansvarlig i partiets ledelse, som arbeider med å gjenopprette kvinneutvalg i partiet. Slike saker og andre områder der vi er vant til å stille strenge krav til partiets arbeid, feks. organisasjonsarbeid - er virkelig i fare dersom vi ikke klarer å øke partiets inntekter.

Forslaget om innsamling til partiet er ei første oppfølging av landsmøtevedtaket om å sikre det økonomiske grunnlaget for partiets virksomhet. Det kommer til å bli satt i verk en serie tiltak for å følge opp dette viktige landsmøtevedtaket.

- i første omgang å øke kontingenten pr. medlem pr. måned med 15 kr.

- gå over til et nytt system basert på trekkprosent

- styrke kontroll og rutiner slik at alle partimedlemmer betaler sin kontingent osv.

SKAU går inn for å starte innsamlinga på partifesten 1.mai, og la den vare til over valget. Første fasen fram mot leirene vil være ei innsamling som i stor grad drives av og blant partimedlemmene. Etter hvert som RV kommer mer i gang med sitt arbeid og når vi nærmer oss sommerleirene vil agitasjonen bli lagt mer på RV og innsamlinga drives mer i bredden.

SK har på en konferanse av DS-formenn i januar bedt om synspunkt på innsamlinga uten hittil å ha fått noen reaksjon. Vi vil fortsatt jobbe for å få inn synspunkt fra så mange DS som mulig, før Politisk Utvalg fatter endelige vedtak om innsamlinga.

Følgende konto vil bli nytta under innsamlinga:

Kampfondet
Boks 9152 Vaterland
Oslo 1
Postgiro: 2 20 81 30.

For SKAU
Kassereren.

FRAMSTØT FOR FLERE ABONNENTER TIL RØDE FANE

I april vil Røde Fane sette i gang en rekke framstøt for å få flere abonnenter. Målsettinga er minst 700 nye abonnenter innen utgangen av 1981 og ei økning av løssalget på 300 i mnd.

Redaksjonen vil sette i gang en rekke tiltak med oppslag og gjennom Klassekampen i april, sende ut vervebrosjyrer gjennom Oktoberbokhandelene, annonser. mm.

En viktig del av framstøtet vil være å få partimedlemmene til å abonnere. Det må være obligatorisk for medlemmer å abonnere og studere Røde Fane. Røde Fane vil bli brukt i viktige partidiskusjoner og programdiskusjoner i tida framover. F.eks. i arbeidsprogramdiskusjonen som starter nå og i tida fram til neste landsmøte. Derfor må alle medlemmer abonnere på Røde Fane for å kunne følge med og delta i disse diskusjonene.

Det er sendt ut et direktiv til lagsstyrene for å følge opp dette.

POLITISK NØDVENDIG Å STYRKE RØDE FANE.

Partiets 3. landsmøte kritiserte det alvorlige høyreavviket i partiet når det gjelder teoretiske studier og skolering. Landsmøtet slo fast at studier og skolering må få en langt breiere plass i partiets arbeid. Det betyr bla. at Røde Fane i større grad må fylle sin rolle som partiets teoretiske tidsskrift og fungere som drivkraft i de teoretiske diskusjonene.

Det er helt nødvendig å aktivisere medlemmene til i mye større grad å studere Røde Fane og delta i debatten der. I dag er det et stort problem at tidsskriftet i liten grad blir lest og nesten ikke mottar debatt-innlegg.

Røde Fane vil i løpet av 1981 legge stor vekt på bla. disse sakene:

Debatten om partiets arbeidsprogram, særlig spørsmålet om den økonomiske politikken og forsvarspolitikken. Om disse og andre saker under arbeidsprogrammet finns det viktige motsigelser i partiet, så her skulle det være duket for en skarp og fruktbar debatt.

Sommerlei-diskusjonene og seinere Kina-diskusjonen, som partiet skal gjennomføre etter valget, vil bli ført fram i sin fulle bredde gjennom Røde Fane. De obligatoriske studiene partiet skal gjennomføre vil bli lagt fram i Røde Fane, som f.eks. studieopplegget på Lenins »Hva må gjøres«.

Det vil bli lagt vekt på å føre fram polemikken om de viktigste stridsspørsmål innenfor den internasjonale m-l-bevegelsen, f.eks. spørsmålet om Stalin, som kommer til å

få stor plass i Røde Fane seinere i år. Sosialisme-diskusjonen kommer til å få høy prioritering, og det skal omsider bli tatt et grundigere oppgjør med SV-sosialismen. Samtidig vil bladet anstrenge seg for å beholde bredden i stoff-tilbudet, med et våkent øye til de aktuelle spørsmåla samfunnsutviklinga stiller, f.eks. analyser av den internasjonale økonomiske krise.

ØKONOMISK NØDVENDIG MED KAMPANJE.

Røde Fane gikk i 1980 med et underskudd på 20.000 kroner. Gjennom 1980 fortsatte samtidig frafallet av abonnenter og løssalg, samtidig med at kostnadene til trykking og annet steg. Uten særlige tiltak vil underskuddet i 1981 bli på minst det tre-dobbelte.

Denne utviklinga kan ikke aksepteres. Forutsetninga for å opprettholde et tidsskrift som Røde Fane er at det er økonomisk sjølberga. For å komme i balanse i 1981 vil det derfor bli satt i gang flere tiltak. Utgiftssida vil bli redusert med nærmere 25.000 kroner, uten at dette vil gå merkbart ut over bladets kvalitet. Løssalgsprisen vil fra nr.2/81 bli satt opp til kr. 20.-. Abonnementstallet må øke med minst 700 og løssalget med minst 300.

For partiet (og NKS og RU) er dette faktisk ingen svært stor sak. Målsettingene er i aller høyeste grad overkommelige. Men for Røde Fane er det spørsmålet om et økonomisk grunnlag for fortsatt å eksistere. Tidligere var Røde Fane-kampanjer en naturlig del av partiets arbeid og det var så godt som obligatorisk for ml-ere å betale sitt abonnement. Følgende kampanjer ble lansert:

1973 - målsetting 1000 nye abonnenter - sluttresultat over 1200

1974 - målsetting 1000 nye abonnenter - sluttresultat ca 1000

1975 - målsetting 1000 nye abonnenter - sluttresultat nesten 1100

1976 - målsetting 1000 nye abonnenter -

sluttresultat nesten 1000.

Etter dette tidspunktet har det overhodet ikke vært ført partikampanjer for Røde Fane. Sammen med den generelle nedprioriteringa av studier og teoretisk arbeid, har dette naturlig nok ført til at omsettinga har sviktet.

Etter at den akutte krisa i Klassekampens økonomi er over og partiets arbeid med

dagsavisa viser en positiv tendens, er det nå på tide å «normalisere» satsinga på Røde Fane. Dersom hele partiet tar dette spørsmålet alvorlig nå, vil vi i løpet av året utvilsomt ha skapt et godt økonomisk grunnlag for fortsatt drift.

Redaksjonen.

KOMMUNISTISK ARBEID PÅ JOBBEN

Starten på en diskusjon.

1.DEFINISJON

I partidebatten i fjor brukte mange begrepet «kommunistisk arbeid på jobben», men det blei i liten grad presisert. Det viste seg imidlertid etterhvert at vi la ganske forskjellige innhold i dette begrepet. Noen kamerater definerte våre oppgaver ganske snevert, altså i hovedsak i retning av den økonomiske kampen og det tradisjonelle faglige arbeidet. Landsmøtet kritiserte denne retninga for økonomisme. Det er nå på tide at vi kommer videre og begynner å snakke mer konkret om hva vi faktisk skal gjøre på arbeidsplassene, hva som er mangler ved arbeidet vårt til nå og hva vi må gjøre for å leve opp til våre forpliktelser som kommunister.

Første gang den norske m-l-bevegelsen (i 1971) hadde en diskusjon om dette temaet sirkulerte det et notat om nettopp kommunistisk arbeid på jobben. I dette notatet het det blant annet: i16,»Vi avviser ideen om at vi er i bedriftene først og fremst for å lede arbeiderne i kampen for høyere lønninger eller vinne posisjoner i fagforeningsstyrene. Dette er viktig, men ikke viktig i seg sjøl, bare som et middel til å vinne arbeiderne politisk og organisatorisk for kommunismen og revolusjonen.»

Dette var det stor enighet om den gangen, jeg tviler på om vi er så enige i dag.

Dersom dette er målet for vårt arbeid på arbeidsplassene, slik jeg mener, så blir også det

kommunistiske arbeidet på jobben noe langt mer enn den økonomiske kampen, og noe langt mer enn fagforeningsarbeidet. Det blir en helhet, der den økonomiske kampen og fagforeningskampen blir deler av en større strategi og taktikk. Vår oppgave blir spredning av kommunistisk teori og politikk, studier, fostering, partibygging, avsløring, undersøkelser, anti-imperialistisk arbeid, anti-rasisme osv.

Vårt arbeid på arbeidsplassene må først av alt ses på utfra vår strategi. Vår oppgave er å lede arbeiderklassen i en sosialistisk revolusjon for å avskaffe kapitalismen, og deretter gjennom sosialismen legge grunnlaget for at klassene forsvinner. Våre oppgaver er f.eks. ikke avgrensa til å ta ledelsen i fagforeningene, eller til å føre mest mulig effektiv økonomisk kamp. Vi skal gjøre dette og, men dette utgjør bare en helt bestemt del av vårt arbeid og det er vår helhetlige strategi som må lede disse oppgavene og ikke omvendt.

Opgaven med å ta ledelsen i fagforeningene er et svært viktig ledd i vår strategi for å gjennomføre revolusjonen. Jo mer aktivt arbeiderklassens faglige organisasjoner støtter opp under og er med på å gjennomføre revolusjonen, jo større mulighet har den for å lykkes. Dette betyr ikke at det automatisk vil være fagforeningene som er den viktigste masseorganisasjonen i kampen for sosialismen, og det betyr heller ikke at det er ei forutsetning for revolusjonen at den sentrale LO-ledelsen er leda av kommunister. De borgerlige arbeider-

partiene er sterke og vil fortsatt eksistere. De borgerlige lederne der vil ikke tillate at kommunistene vokser »inn i himmelen». De vil bruke alle tilgjengelige midler for å hindre ei slik utvikling, bestikkelser, eksklusjoner, splittelse og undertrykking. Men sosialdemokratenes styrke ligger i kontrollen med fagforeningene. Jo mer vi lykkes å ta fra dem denne styrken, jo bedre vil sjølsagt forutsetningene for en revolusjon være.

Men arbeidet på arbeidsplassene skal ikke bare, eller i det vesentlige, være faglig arbeid. Det er fullt mulig for oss å få støtte på faglig grunnlag uten at arbeiderne av den grunn er kommet et skritt nærmere revolusjonen. Skal vi få støtte på et politisk grunnlag må vi som parti arbeide for å gjøre dette politiske grunnlaget kjent, drive allsidig avsløring, agitasjon og propaganda. Skal vi greie dette må vi bygge en finmaska partiorganisasjon som fungerer enhetlig. Skal den kunne løse sine oppgaver, må vi skolere medlemmene allsidig i politikk og organisasjon.

3. VÅRE STERKE OG SVAKE SIDER

I forhold til i 1971 har situasjonen sjølsagt endra seg dramatisk. Vi har i dag hundrevis av faglige tillitsmenn i partiet. Vi har en omfattende faglig praksis. Vi har samla store kunnskaper blant partiets medlemmer og tillitsmenn om svært mange av de problemene de fagorganiserte står overfor. Vi har et langt mer finmaska nett av partiorganisasjoner over hele landet med tilknytning til arbeidsplassene. Vi har klart å skape ei kommunistisk dagsavis som er respektert, både i viktige deler av arbeiderklassen og blant politisk bevisste folk utafor arbeiderklassen. AKP(m-l) blir på en helt annen måte regna med som en viktig faktor i fagbevegelsen, både av venner og fiender enn hva som var tilfelle i 1971.

Likevel må vi innrømme at vi ikke fyller den skjorta vi tok mål av i 1971. I vår skal partiet studere Lenins »Hva må gjøres?». Den boka

definerer kommunistenes oppgave på arbeidsplassene på en forbløffende dagsaktuell måte. Lenin stiller den politiske og den teoretiske kampen på linje med den økonomiske kampen, og understreker særlig vår oppgave i å føre den revolusjonære bevisstheten inn i arbeiderklassen. Vår erfaring gjennom mer enn ti år fra streiker og andre faglige kamper har lært oss at Lenin har rett når han sier at denne typen kamp ikke automatisk fører til revolusjonær bevissthet. »Streiken er en skole i krigen, men ikke sjølve krigen.» Det trengs et bevisst element som forklarer sammenhengen, årsaken til at kapitalismen som system må erstattes med sosialisme og kommunisme. Vi har gjort en del på dette området, men langt fra det vi burde ha gjort.

Det er ei kjent sak at salget av Klassekampen på arbeidsplassene er langt dårligere enn hva tallet på arbeidsplasslag og faglige tillitsmenn skulle tilsa. Uten tilgang på partiets politiske hovedorgan, er det sjølsagt utenkelig at arbeiderklassen vil slutte opp om helheten i vår politikk. Det er nye og positive takter underveis nå. Men når det gjelder at det ikke blir et blaff. Fortsatt er det langt igjen til vi kan si at vi gir partiavisa den plassen den fortjener, og som den kâ ha i vårt arbeid på arbeidsplassene. Allerede i dag er Klassekampen et svært godt talerør for partiet. Det kravet vi stiller til propagandaen, altså allsidig avsløring av kapitalismen og forklaring av vår strategi, betyr sjølsagt at vi vil trenge løpende diskusjoner for å forbedre Klassekampen ytterligere. Ikke minst må vi bli flinkere til å bringe analyser etc. Men dette må skje, samtidig som vi sprer avisa i masseomfang på arbeidsplassene.

Jeg vil spørre de faglige tillitsmennene våre som ikke sprer avisa, og de arbeidsplasslaga som ikke gjør dette om de er uenige i at vi skal drive denne viktige formen for politisk kamp i arbeiderklassen?

Annen propaganda driver vi nesten ikke. Men: hva med en propagandaplan for hefter spesielt for arbeidsfolk. Hva med politiske partimøter der vi tar opp aktuelle emner for arbeidskamerater. Altså: propaganda er ikke bare KK. (eks. hva med bok-salg.)

Mangel i det politiske arbeidet forøvrig. Vi trenger fora med arbeidskameratene der vi kan legge fram vårt syn på aktuelle saker som Alta, forsvarspolitik, statsbudsjettet, Afghanistan etc. En form for lause uformelle møter med et godt forberedt opplægg. For folk som har gått på gras lenge uten å ville bli medlem, for ferske folk, for mulige sympatisører, for medlemmer, for ungdomsforbundsmedlemmer. Her mangler vi en type kontaktflate.

Videre: Mangel i interne partistudier. Generelt problem for hele partiet, ikke bare arbeidsplassaga. Teoristudier, politiske studier og organisatoriske studier.

Vi har i lang tid sett rekrutteringa på arbeidsplassene som avgjørende for om vi skal gro djupe røtter i Klassen. Vi har hatt vansker i dette arbeidet. Det er ikke så enkelt som å ha en sterk vilje til å gjøre noe med det. Det er tidkrevende og vanskelig arbeid, som ofte vil kaste lite av seg. Disse vanskene har imidlertid ført til at vi nesten har gitt opp mange steder. Her må vi vende et blad. La oss oppsummere det vi har lært, både positivt og negativt. La oss gå gjennom hva vi har gjort gærnt, og ta vare på det vi har gjort riktig. La oss utveksle erfaringer om det å rekruttere og holde på arbeidere i partiet. La oss forkaste den lettvinde veien med å resignere på grunn av tidligere tilbakeslag. Partiets politikk har større oppslutning enn før, også på arbeidsplassene. Vi må utnytte dette til å starte en ny giv i rekruttering av arbeidere til partiet. Dette er helt avgjørende for å sikre at partiet skal følge en proletarisk kurs og for å utvikle flere arbeiderledere i partiet.

Det er også mangler i det organisatoriske partiarbeidet. Tidligere snakka vi om systematisk partibygging. Nå skjer for mye tilfeldig og uten plan. Vi må ha tilbake planmessigheten. Vi må utveksle erfaringer om det å drive et lag av kommunist-partiet på en arbeidsplass. Vårt lag kan ha noe å lære bort til andre som er akkurat det de trenger for å komme ut av vår egen onde sirkel. Distriktsstyrene må bli flinkere til å hente opp disse erfaringene og til å bringe dem videre i bearbeida form.

Vi lider av en ensidighet i det politiske

arbeidet vi driver på arbeidsplassene. Hvis vi bruker Alta-kapmen som en målestokk, ser vi hvor tilbakeliggende store deler av fagbevegelsen var i dette spørsmålet. Dette stiller store krav til partiet om å føre ideologisk kamp mot sosialdemokratiet, om å kjempe mot sjåvinismen i arbeiderklassen. Dette gjelder også internasjonal politikk og forsvarspolitik. På disse områdene har vi oppnådd noe, men vi kan på ingen måte hvile på laubæra. Det er tvert om behov for at vi skjerper oss. En arbeiderklasse som er sterkt påvirket av pasifismen eller av sosialimperialismen vil sjølsagt aldri kunne gjøre revolusjon, uansett om den er aldri så streikevillig når det gjelder lønsspørsmål.

Vi har også mangler i politikk. Dem finnes det en plan for å rette på, jfr. arbeidsprogramdebatten. Jeg skal derfor ikke gjøre annet enn å nevne det punktet her. Det kommer ikke av at jeg mener det ikke er viktig. Det er sjølsagt døds viktig at vi har konkret dagsaktuell politikk å svare sosialdemokratene, revisjonistene og Willoch med. Ellers vil store deler av vårt publikum bli uinteresserte før vi kommer så langt som til å forklare vår langsiktige strategi. Her har vi oppnådd noe, jfr. valgkampen i 1979 og det vi har gjort i kommunestyre og fylkesting. Vi er også i ferd med å lage en alternativ oljepolitikk og andre politiske retningslinjer.

Vi mangler også en del på å ha en helhetlig faglig strategi for en etappevis kamp mot sosialdemokratiet i fagbevegelsen. Vi har en plan for denne våren og for tariffoppgjøret i 82, men det er viktig å få en helhetsstrategi der vi rykker planmessig fram på bekostning av sosialdemokratiet, ikke bare i form av verv, men vel så mye i form av politisk støtte for vår politikk. I samband med dette vil jeg også nevne at det ennå står mye igjen før vi kan si at partiorganene leder partiets faglige politikk på alle plan. Ofte er det overlatt til og eller monopolisert av våre faglige tillitsmenn. Dette må vi få en slutt på.

4.BEGYNN DISKUSJONEN

Det er SKs plan å utarbeide et helhetlig

opplegg om det kommunistiske arbeidet på arbeidsplassene. Men før det kan bli utforma, må det komme igang en diskusjon i arbeidsplassavdelinger, blant våre faglige tillitsmenn, i distriktsstyrer som bringer fram konkrete erfaringer og synspunkter. Bruk derfor denne artikkelen til å starte opp. Åssen ser dere på de sakene jeg har tatt opp her. Er dere enige? Er dere uenige? Er dere delvis uenige? Har dere lærerike eksempler å komme med? Har dere ideer om hvordan det endelige diskusjons-

opplegget bør være? Skriv til »Tjen Folket» eller til SKAU og kom med synspunkter og forslag.

Jeg har tru på at vi har et stort potensiale, og at når vi først får opp denne diskusjonen konkret, så vil det vise seg at vi har mye å fare med som bringer oss et langt stykke framover i forhold til der vi står nå.

Medlem av SKAU.

VEDTAK FRA HORDALAND DS

1. DS har diskutert resultatene fra LM på grunnlag av vedtak og intervjuer trykt i KK, protokollen fra LM, og muntlige rapporter fra Hordalands LM-delegater.

De skarpe diskusjonene i partiet foran LM ble ført videre på LM. Ulike standpunkter og ulike politiske strømninger kom fram, både i gruppe- og plenumsdiskusjoner og gjennom arbeidet i redaksjonskomiteer, valgkomiteer m.m. på delegatkonferansene og det felles LM. Denne demokratiske prosessen avspeiler seg i LMs vedtak og i *valget av ny SK*.

Det er en viktig styrke ved det 3. LM at selv om det står et nesten enstemmig LM bak de fleste vedtakene, er det på ingen måte uttrykk for en monolittisk, ukritisk enhet. Tvert imot viser dette LM at vi etter hvert har klart å kjempe fram en atmosfære der det *samtidig* føres skarpe diskusjoner og linjekamper og vises ansvar for å utvikle enhet på høyest mulig nivå. LM viser at demokratiet fungerer bedre enn før.

2. DS støtter de politiske hovedkonklusjonene til LM. Både m.h.t. høyrefaren, forsvaret av vedtektene mot uthuling av fraksjonismeparagrafen, vedtakene om sosialisme-punktet, og spørsmålet om mistillit til SK-kjernen, vil vi stille oss bak vedtakene fra LM.

For vår egen del vil vi understreke behovet for et opplegg for sosialisme-diskusjonen, som det er vedtatt å føre videre i denne LM-perioden. Denne diskusjonen må ha en prinsipp-

full karakter og kan ikke starte med for snevre rammer.

3. DS har ikke fått noen grundig oppsummering av vår egen rolle i partikampen mot høyre. På det nåværende stadiet av diskusjonen vil vi slå fast dette:

- Sjøl om vi i flere vedtak har påpekt høyrefaren, har vi ikke godt nok skjont alvoret, omfanget og det allmenne grunnlaget for høyreavviket.

- Sjøl om vårt vedtak med kritikk av demokratiet og SK i seg sjøl var en del av en nødvendig og rett kritikk av reelle feil, avgrenset det ikke mot en ensidig og idealistisk analyse, der SK og ikke høyrefaren ble hovedproblemet til partiet. Denne manglende avgrensningen var med på å legge grunnlaget for et klart feilaktig vedtak som Delegatkonferansen/Hordaland fattet. I vedtaket avviste konferansen at høyreavviket var hovedfaren, og den rettet i stedet hovedskytset mot SKs feil i praktiseringen av den demokratiske sentralismen. Riktignok ble dette vedtaket foretatt nokså spontant helt på tampen av beretningsbehandlingen, og det sto i motstrid til et vedtak som den samme konferansen fattet etter grundig behandling, og som slo fast at det finnes utbredte høyretendenser i partiet, at disse tendensene er på frammarsj, og at slike feil må kritiseres og bekjempes. Uansett er vedtaket som avviser høyrefaren reelt nok, og

vi er klart uenige i det.

- Vi mener fortsatt at »venstre«-feila må tas alvorlig, og at det nye SK må ta lærdom av den kritikken av feila i praktiseringa av demokratiet i partiet som kom opp i den forrige LM-perioden.

- Til sist kan vi nå konkludere med at tvilen om det rette i anklagene mot eks-DS-formannen i Oslo for fraksjonisme er avklart, og at vi støtter SKs tiltak mot denne virksomheten, i tråd med Oslo-årsmøtet og LM.

4. DS ser svært positivt på LMs vedtak om kvinneundertrykkinga i partiet, om samene, om homofile, og om målsak.

5. Til slutt vil vi stille oss bak den apellen LM vedtok enstemmig:

Landsmøtet understreker at debatten om mange politiske og programmatisk spørsmål skal fortsette i neste landsmøteperiode. Det at landsmøtet advarer mot høyretendenser, betyr ikke at den politiske diskusjonen skal stoppes eller deltakerne i den stemples som dårlige partimedlemmer. Tvert imot er både landsmøtet og den nye

sentralkomiteen overbevist om at en videreutvikling av en åpen og fri diskusjon i partiet er helt nødvendig for at partiet skal ha framgang i åra som kommer.

Landsmøtet vil peke på det alvorlige i den tendensen som årsmøtet i Oslopartiet har kritisert: At en del medlemmer har uttalt at de vil vurdere sitt medlemsskap i partiet på grunnlag av vedtak og valg på partilandsmøtet. Landsmøtet oppfordrer partilaga til å be slike kamerater tenke seg nøye om og studere landsmøtevedtaka grundig før de bestemmer seg. Landsmøte-deltakerne mener at det nå er skapt et godt grunnlag for at alle kamerater skal kunne arbeide videre i partiet. Mange politiske problemer er løst, kritikk er tatt til følge, og kamerater som har vært og er uenige står sammen om å gå løs på de viktige partioppgavene.

6. DS vil sikre at konklusjonene på LM blir diskutert i hele fylkespartiet, først på formannskonferanser, så i alle avdelingene. Vi oppfordrer *alle* til å delta i den diskusjonen.

UTMELDINGSBREV

Landsmøtet (LM) har på ingen måte vist at partiet er »samla og sterkt», tvertimot har Sentralkomiteen (SK) si handsaming av diskusjonane før LM og vedtaka på LM svekka ml-rørsla.

Vi vil gå i mot LM sin analyse av høgre-avviket. Denne analysen hindrar ml-rørsla i å gjennomføra heilt avgjerande diskusjonar, t.d. sosialisme-diskusjonen. Vi meiner SK har vist uvilje mot diskusjonar på viktige prinsipielle spørsmål, med andre ord uttrykk for dogmatisme.

Etter vårt syn har hovudsida ved sosialismediskusjonen (i den grad det har vore en reell diskusjon) vore bra. Det var ein debatt om viktige uløyste spørsmål innan marxismen, men LM har på ingen måte ført oss nærmare svara på desse spørsmåla. Derimot har SK og LM stempla meningsmotstandarar som revisjonistar

med standpunkt som i beste fall kan verta sett på som salt i borgarskapet sin graut (Klassekampen 3/1-81).

Vi vil beklaga oppslaga i Klassekampen etter LM. For det første vert det framstilt som om motsetningane i ml-rørsla er løyste. Dette er ikkje noko anna enn medvite desinformasjon. Den måten LM vart gjennomført på, har dessverre auka desse motsetningane og utdjupa skiljelinene. Ansvar for dette kviler på SK i AKP.

Landsmøtet har og vist at den demokratiske sentralismen ikkje fungerer i ml-rørsla. Synspunkt som står i motstrid til leiinga vert hindra i å koma fram i ein open og sakleg debatt. Sentralkomiteen er heller ikkje villeg til å diskutere dette problemet, dermed vert vi ståande igjen med ein organisasjon som vert leia på byråkratisk-sentralistisk vis.

På denne bakgrunnen vil vi uttala at vi ikkje kan ha tillit til den nyvalde leiinga i AKP.

Vi vil difor melda oss ut av AKP og NKS, og vi vil halda fram med å slåst for synspunktene våre utanfor desse organisasjonane. Vi ser det

som den einaste løysinga i den noverande situasjonen.

Medlemmer av
Sentralstyret i NKS

K, M, og R

KVINNEUNDERTRYKKING I PARTIET

Det er nylig holdt en kvinnekongress i partiet. Vi trykker her utdrag fra ei innledning om kvinneundertrykking i partiet. Vi vil seinere følge opp med mer stoff fra kvinnekongressen.

Red.

HØYREFEILA I PARTIET HAR SKJERPA KVINNEUNDERTRYKKINGA

Situasjonen når det gjelder kvinnes stilling i partiet har ikke alltid vært så ille som i de siste par åra. Det har vært perioder i partiets historie hvor vi har hatt atskillig flere tøffe, pågående, utadvente og hardt kjempende jenter som skapte skrekk i fiendens leir enn det vi har nå. Avisene skreiv om stålkvinnene Tuva og liknende skrekkingytende framtoninger. Det var ikke det at stålkvinnene ikke var undertrykt. Når de kjempet drabelig for vår linje i kvinnebevegelsen, hadde de ofte mannlige overoppsyn over seg. Av og til sloss de også for kvinneundertrykkende linjer, f.eks. når de forsvarte Albanias holdning til abort. Og ellers satte de stort sett ut i livet det andre, dvs. menn, hadde tenkt. Dessuten fikk de ofte høre hvor dumme de var, hvor mye tullball og feil de gjorde, og hva slags katastrofer som skjedde når de ikke blei holdt i øra. Men de jobba hardt, de sloss på barrikadene, og det ble stilt krav til dem - krav som de sleit jævlig med, men de vokste på. Sjølsagt kunne krava bli for store og urimelige. Jeg husker sjøl med gru mitt andre svangerskap - da jeg først sommerleir-leider i 8.måned, førstekandidat på valglista med nedkomst to dager etter valget, og deretter ble

forsøkt pressa tilbake til full rulle på universitetet, som den gangen var en svært hektisk plass, da ungen var 1. måned. Slikt var overdrivelser og kunne gå på helsa løs - og hadde vi stilt krav om særvern for kvinner i partiet den gangen, så hadde det vært et rettfærdig krav. Også kommunist-kvinner må ha rett til å bli gravide på noenkunder normalt vis uten at det er et ideologisk avvik. Overdrivelsen la også noe av grunnlaget for den »backlashen» som kom etterpå.

For det kom en »backlash». Hvor ble det av stålkvinnene? I dag er situasjonen den at mange kvinner som før var aktive, er blitt passive, og mange som ikke akkurat er blitt passive, har mindre krevende og ansvarsfulle oppgaver enn de hadde tidligere. Sjølsagt er det også en god del menn som er blitt passive. Men utviklinga er mer markert for kvinnes del. Og jeg tror ikke noe på at dette *først og fremst* skyldes at de har flere barn og ektemenn å passe på enn de hadde i 1976.

»Backlashen» har etter mitt syn flere årsaker. Den ene er den almene høyreutviklinga i partiet, som har rammet kvinnene særskilt. Kvinner har mer å kjempe mot enn menn for å kunne aktivisere seg - både når det gjelder materielle og psykiske stengsler. De har større arbeidsbyrde i hjemmet enn mennene. De har mindre tro på seg sjøl og sine evner enn mennene, og de har lettere for å få dårlig samvittighet over at de forsømmer barna. Når kravene til det å være kommunist senkes, når en ikke lenger *må* kjempe med både de materielle og psykiske stengslene for å kunne gjøre den jobben partiet krever av en, ja, da er det lett å legge ned kampen og bli passiv, eller ihvertfall

redusere aktiviteten. For det er jo forbanna slitsomt å være kommunist og kvinne. Og når det blir godtatt å prioritere private sysler, så velter de private syslene over kvinnene på en helt annen måte enn over mennene.

Den andre årsaken til innflytelsen fra det jeg vil kalle den myke linja i kvinnekampen. Dette er et upresist uttrykk, men dere skjønner kanskje hvor jeg vil hen. I lang tid hadde det vært mer eller mindre tabu å snakke om deler av den virkeligheten vi opplevde hver dag. Etter å ha kjempet i aldri så lang tid mot krisa som skjerper kvinneundertrykkinga på alle områder, var det heller ikke så rart at vi hadde behov for å kjenne litt etter hvordan vi sjøl hadde det, og oppdage at vi både hadde seksualdrift og det ene med det andre. Samlivsproblemene kom på mote. Samlivsdebatten raste på sommerleir-seminarer og i Klassekampens spalter. Det ble viktig å vise følelser, det ble lov å ha problemer, det ble lov å gråte. Og det ble legalt å være mer opptatt av sjelen og kjærligheten enn av politikk.

Misforstå meg ikke. Samlivsproblemene eksisterer i virkelighetens verden, følelsene også. O det er lov å ha problemer, det er til og med lov å gråte. Stålkvinnene var dessuten et hakk mer sammenbitte enn de hadde godt av. Men både samlivs- og andre problemer er til for å løses, ikke for å ha. Og når en har grått, må en tørke tårene og knytte nevene.

Verden forandres først og fremst gjennom utadvendt organisert kamp. Innflytelsen fra den myke linja betydde innadvendthet og privatisering - og ytterligere passivisering av kvinnene, uten at jeg tror samlivet ble noe særlig bedre i de tusen hjem.

Den snille, kravløse høyrelinja i det indre livet, kombinert med den myke tendensen som en slags ideologisk overbygning for ikke å drive så mye ekstern politikk, brakte immanensen på frammarsj og kvinnene på marsj bakover i AKP(m-l). Det var en lettvinnt løsning for mennene også, ettersom partiet ble fylt opp med små unger som krevde stell og pass. Og mennene hadde delvis en alliert i oss sjøl i prosessen med å skyve oss tilbake i hjemmet,

for det er som sagt forbanna slitsomt å være både kommunist og kvinne. Jeg tror Kalheim-syndromet styrka seg i partiet på denne tida. Kalheim-syndromet, det er Kalheims variant (lagt fram i et intervju) av ekteskapelig samarbeid for sosialismen: Han slåss, og hun passer barn mens han slåss. Slik gjør de begge en innsats for sitt felles mål.

Jeg tror at en oppjustering av de kommunistiske normene, og krava til medlemmene, vil tjene kvinnes stilling i partiet. Når krava senkes og kampen opphører, da betyr det ikke bare stagnasjon, men også tilbakegang. Og det er kvinnen som trapper ned først fordi, presset er størst på henne.

Og jeg tror vi bør gå den myke linja nærmere etter i sømmene, og skille mellom skitt og kanel. Jeg vil ikke innføre nye tabuer, eller innskrenke kvinnekampen til kamp for arbeidsplasser og daghjem. Det er en vinning de siste åra at vi forstår kvinneundertrykkingas *særegne* karakter bedre, og at vi ser klarere at den ytrer seg på *alle* områder av samfunnslivet. Men det må bety at vi slåss, eksternt og organisert over et bredere spekter, og utvikle politikk på flere områder, sammen og systematisk, med undersøkelser, studier og felles praksis. Ett av disse områdene er den undertrykkinga menn utøver i familien. Men det kan ikke bety at vi tilbringer tida med å beskue vår egen og kjærestens navle og attpåtil tro det er progressivt. Det kan heller ikke bety at vi trøster hverandre ihjel fordi det er så vanskelig å være kvinne, i stedet for å støtte hverandre og kvinne hverandre opp til å gjøre noe *med* det.

OM PÅLs DUMME HØNER

Til nå har jeg snakka lite om åpen og utilsørt kvinneforakt, om jenter som har forsøkt å gjøre noe og blitt grundig og ettertrykkelig trampa på. Den sida finnes også, særlig overfor jenter som jobber med kvinnepolitikk. Jeg tror, sjøl om jeg ikke vet så svært mye om det - andre her vet sikkert mer - at det har eksistert og eksisterer en særegen *kvinnekader-undertrykking* i partiet. Den særegne

kvinnekaderundertrykkinga arta seg på den måten at kvinner som jobba med kvinnepolitikk ble stempla som spesielt håpløse og udugelige. De fikk personlig skylda for alle feil som ble begått i partiets kvinnearbeid, sjøl om en god porsjon av disse feila var naturlige konsekvenser av linjer som var lagt opp av partiets sentrale organer. De fikk lite ære og mye skam av arbeidet sitt, og ble skritt for skritt ribba for det de måtte ha av sjøltillit.

Slike tendenser i kaderpolitikken fantes på mange områder i partiet. Vi som jobba med studentpolitikk f.eks., følte oss i perioder som statsautoriserte idioter, som ikke produserte annet enn avvik. Jeg tror likevel kvinnekaderen var aller hardest ramma, og det er ingen tilfeldighet.

Jeg mener videre det er viktig at historia nå blir oppsummert, at det gjøres rett og sjøl til begge kanter, og at nødvendig oppreising gis. Viktige skritt i den retninga er tatt, både i partiledelsens beretning til landsmøtet, og i den oppsummeringa av arbeidet i Kvinnefronten som forrige innleder la fram deler av her. Men det er også nødvendig å slåss på breiere front mot de mytene som har danna seg, både i og utafor partiet, om den håpløse Kvinnefronten og Pøls dumme høner. Hvis *det* skal bli oppsummeringa av innsatsen til AKP(m-l)s kvinnekader, som gjennom nesten 10 år faktisk er de som har jobba mest, og bidratt mest i kampen mot kvinneundertrykkinga her i Norge, da er det ille. Vå må slåss mot at respekten for kvinnearbeid og kvinnekader brytes ned gjennom en uvitenskapelig og skeiv oppsummering av historia. Sjølsagt skal vi ikke stikke under en stol feil som faktisk er begått, og dem er det en god del av. Men AKPs kvinnekader har først og fremst mye å være stolte av, og jeg tror det er svært viktig, både for kvinnekampen innad i partiet, og for vårt eksterne kvinnearbeid, at det blir ettertrykkelig slått fast. Jeg vil også minne om at hadde det ikke vært for at kvinnekaderen grep inn, hadde partiet i dag stått med et helt ubrukkelig og feilaktig avsnitt om kvinnekampen i sitt nye prinsipp-program. Og det er kvinnekaderen som

den siste tida har ytt viktige teoretiske bidrag til å videreutvikle vår analyse av grunnlaget for kvinneundertrykkinga, ikke partiets store, mannlige teoretikere.

HVA ER SITUASJONEN I DAG?

Det viktigste trekket ved dette bildet mener jeg hverken er den skeive arbeidsfordelinga i hjemmet eller den generelt skeive fordelinga av ledende verv i partiet, sjøl om begge deler er viktig nok. Det viktigste mener jeg er den helt spesielle skeivheten vi finner på områder som har å gjøre med å utforme nye politiske linjer, yte sjølstendige bidrag til politikken vår, delta i teoretisk og politisk debatt og møte fienden i åpen konfrontasjon utad. Her står kvinnene i partiet særlig svakt. Vi blir holdt borte fra politikken, og sitter igjen med rutinearbeidet. Det er etter mitt syn det viktigste, særegne trekket ved kvinnes situasjon i partiet nå, og det vi må gripe fatt i. Derfor er jeg overhodet ikke interessert i noen kampanje for å få flere kvinnelige lagsformenn og UDS-medlemmer. Uten at vi gjør noe annet, vil dette bety at kvinnene bærer plastposer på et nytt og høyere nivå. Men jeg er svært interessert i ei kampanje for å få flere kvinnelige innledere på Dokkaseminarene og sommerleirene, og ikke bare om kvinnepolitikk, men om Sosialismens problemer, politisk økonomi, utviklinga i Kina, Stalin og om oljemiliardene. Jeg er interessert i flere eksterne talskvinner for partiet, flere som innleder på konfrontasjonsmøter og forsvarspolitik (la oss se på annonsene i KK nå i forsvarspolitisk uke og telle hvor mange kvinner det er), flere som sitter i programkomiteer og gjør annet programmatisk arbeid, flere som jobber i studieutvalg og redaksjoner for teoretiske blad, flere som skriver bøker og hefter om politiske og teoretiske spørsmål, flere høyt opp på valglistene som driver aktiv og allsidig valgkamp. Vi skal være med på å prege partiets politikk både eksternt og internt, ikke bare bære plastposene rundt når linja er fastlagt. Vi skal være ei *politisk* kraft i partiet, ikke bare

arbeidskraft. Det er her vi må sette inn hovedstøtet i kampen mot kvinneundertrykkinga innad.

HVORDAN GRIPER VI SAKA AN?

Jeg tror vi må kreve forpliktende vedtak om en form for kjønnskvoteing på de områdene jeg har nevnt. Vi må stille målsettinger for hvor mange kvinner som skal stå som innledere på Opplysningsutvalgets møter neste semester, hvor mange som skal innlede på sommerleire, hvor mange som skal holde foredrag i partiets neste forsvarspolitiske uke. Vi må stille liknende målsettinger for valgkampeen nå, for å sikre at kvinnene på listene faktisk blir brukt, og at de blir nødt til å lære seg både sosialisme, forsvarspolitikk og økonomisk politikk på fingrene. Det ville være en god begynnelse. Men vedtaket fra landsmøtet i handa må vi kjempe gjennom en slags kjønnskvoteing av denne typen. Det blir ikke lett. Partiet har gjennom lang tid hatt et alment avvik på kaderfostring og et særegent avvik på fostring av kvinner. De stressa menneskene som arrangerer sommerleire, forsvarspolitiske uker og valgtourner har oftest nok med å få kabalen til å gå opp. De er alltid litt for seint ute, og så stoler de på en fast liten gjeng som det er lett å spørre, som har gjort sånt ofte før og kanskje til og med har ei brukbar innledning liggende i en skuff fra forrige møte av samme type. Disse stressete personenes fantasi strekker seg ikke langt, og den strekker seg særlig kort når det gjelder kvinner. Apparatet fungerer med en utrolig treighet og motstand mot forandringer på dette området. Derfor må vi ha forpliktende vedtak på målsettinger, så vi kan oppsummere med

talla svart på hvitt framgang eller tilbakegang - og hvor mye som står igjen før målsettinger er nådd.

Men vi vil også møte motstand fra en annen kant, nemlig fra oss sjøl. Røde Eva tror ikke hun er eslet til store oppgaver. Dessuten har hun igrunnen strevsomt nok fra før, og hun har jo hovedbyrden av ansvaret for hjemmet. Hva gjør vi med det?

OPPSUMMERING

La meg til slutt prøve å oppsummere hva jeg mener er nødvendig for å få reist kampen mot kvinneundertrykkinga innad:

- Vi må slåss mot den kravløse høyrelinja i det interne livet som i praksis skyver oss tilbake til kjøkkenbenken,
- Vi må slåss mot at kvinnekampen blir innadvendt og privatisert.
- Vi må slåss mot kvinneforakt, mot den særegne kvinne-kader-undertrykkinga, og mot ei oppsummering av historia som går ut på at Kvinnefronten og AKP(m-l)s kvinnekader har gjort mer skade enn gagn.
- Vi må kreve, og kjempe gjennom en form for kjønnskvoteing på det politiske og teoretiske området. Politikken og taktikken er partiets liv, og den konkrete analysa av konkrete forhold er marxismens levende sjel. Med knapt flertall tildelte kirkemøtet i Nikea en gang i tida kvinnene sjel, uten at det fikk særlige følger i praksis. Nå har partiets landsmøte *enstemmig* tildelt kvinnene i partiet sjel, la oss hindre at den sørgelige historia om kirkemøtet i Nikea gjentar seg.
- Og vi må, sist men ikke minst, kreve at det opprettes et kvinneutvalg leda av SK. For kvinnekampen, både innad og utad, må organiseres og ledes, ellers faller alt tilbake til spontaniteten igjen.

KVINNEUNDERTRYKKING ER BASERT PÅ UTBYTTING

Svar til G.H.

Først en sjølkritikk. I polemikk mot folk som i dag risser opp reservearme-teorien som alfa og omega for kvinnes stilling, har jeg kommet i

skade for å framstille det som om Marx og Engels sjøl anså dette som Forklaringen med stor F. Det er neppe riktig. I Kapitalen er det

ikke kvinnespørsmålet Marx konsentrerer seg om når han utvikler reserveteorien, og han anså neppe problemet løst med denne teorien. Jeg har ikke funnet noe sted hvor han eller Engels hevder det.

GH siterer Engels, som skriver at kvinnens plikter i hjemmet hindrer henne fra å ta del ute - og vice versa, tar hun del ute kan hun ikke fylle sine plikter hjemme. Vel og bra. Det står likevel fast at disse »plikten« er en sær tåkete uttrykksform. Engels tar selvfølgelig ikke noe oppgjør med Marx' teori om husholdet, i Kapitalen, og det er kjernen i saken: her finnes kanskje en og annen ubehagelig plikt, men forøvrig er husholdet individuelt konsum. Marx anerkjenner ikke at kvinner er arbeidere for menn i privatlivet, at deres innsats har noe med arbeiderens konsum og krefter å gjøre. Derfor blir de pliktene som Engels snakker om hengende i løse lufta, de må betegnes som patriarkalske rester. De anerkjennes ikke som en del av det økonomiske systemet, en del av det totale arbeidet i samfunnet. GH siterer også Lenin, som uten omsvøp går til felts mot husslaveriet - mye bedre enn jeg hittil har sett det fra AKP! Likevel har jeg heller ikke hos Lenin sett noen virkelig analyse av den relle stillingen som »den huslige småproduksjonen» inntar.

Jeg vil påstå at marxismens klassikere ut fra samme logikk som antikkens slaveeiere så på slavenes arbeid som »natur», noe utenfor samfunnet, har kuttet kvinners arbeid i reproduksjonen ut fra den økonomiske analysen. I følge statistikk i Norge og en masse andre land i øst og vest, utgjør dette arbeidet et sted mellom en tredjedel og halvparten av samtlige nedlagte årsverk i samfunnet - kanskje 40% av det totale arbeidet. Jeg reiste denne kritikken for nå snart et halvt år siden i KK. Partiledelsens reaksjon har vært taushet, på linje med skribentene bak »kvinnepunktet» i Prinsipp-programmet - og et lokk på videre diskusjon om reproduksjon i KK. Hvis dere driter i analysen av dette arbeidet, hvis dere mener at det ikke har noe med økonomi å gjøre, så vær vennlig å si det ÅPENT!

Jeg er helt enig med GH i at kvinners stilling i hjemmet er ekstremt innsnevrende og diskvalifiserende. Men hennes stilling er noe annet enn arbeidets stilling! Her som ellers må vi skarpt skille mellom den sosiale rammen som regulerer arbeidet, den formelle eller uformelle kontrakten i parforholdet - og den faktiske sirkulasjon som kvinners arbeid gir utgangspunkt for. GHs eksempel med brødbaking - i hjemmet får brødet bare bruksverdi, baker hun det i en brødfabrikk får det bytte-verdi - er ikke klagjørende. Det dreier seg om arbeidskraft, ikke om brød. Resultatet av kvinners arbeid ebder ikke i klesvask eller bearbejdet konsumvarer. Det ender for en stor del som menns eiendom, bl.a. som følge av ekteskapets råderetts-regel: den kan bestemme, som bringer inntekt inn.

Kvinnens stilling på arbeidsmarkedet er primært en konsekvens av arbeidet hjemme. SELV OM kvinnen tar full del ute, som i Sovjet og Østeuropa, danner kvinnene B-laget i produksjonen. Hvorfor? Fordi kvinner jobber dobbelt, de har i følge rapporter rundt 40 timers uke hjemme i tillegg til utearbeidet. Men kvinner er en sak. Kjernen i reproduksjonen er ikke kvinner, men menn. Hvorfor får menn første plass i produksjonen selv om deres arbeidskraft er mye dyrere - i gjennomsnitt ca. 40 % dyrere? Jeg vil svært gjerne høre ml-rørslas økonomi-interesserte uttale seg om det! Hvor stammer den spesielle lønnsomheten som må være minst like stor som merkostnaden ved kjøp av disse dyrere arbeidskreftene? Jeg tror det skal bli vanskelig å finne andre årsaker enn kvinnearbeidet bak. GH skriver som om lønn til kvinner og menn er noe kapitalen »finner på», kapitalen »behandler henne» som annenrangs arbeidskraft osv. Det blir lett å tillegge kapitalen evner den ikke har. Jeg trovar ABC at kapitalen går etter merverdi, og at arbeidsmarkedet under svingninger i pris måler bytteverdi, og at bruksverdier - så som fysisk kjønn - er irrelevant som forklaring.

Jeg har før hevdet at privatlivets fred, det helt eksklusive, private, isolerte forholdet mellom mann og kvinne er et TEGN PÅ at reproduk-

sjonen er KAPITALISTISK. GH bruker det framleis som tegn på det motsatte - jeg er glad for at hun vakler, og sier at kvinners arbeid i hjemmet er nødvendig for samfunnet. Men hun skriver: »likevel er dette arbeidet privat, fordi det er organisert utenfor den ordinære sirkulasjonen av varer og tjenester i samfunnet.» For det første. Sirkulasjonen av kvinner, eiendoms- og bytteforholdet mellom kjønnene, er en sak. Sirkulasjonen av deres arbeidsresultat er noe annet. Vil GH påstå at sirkulasjonen av dette resultatet, i form av arbeidskraft, ligger utafor samfunnet? For det andre. Arbeid kan ikke i seg selv være privat. Engels ordbruk her har gitt opphav til en masse forvirring. »Privat» er et trekk ved en eiendomsform, nærmere bestemt den kapitalistiske. Etter mitt syn er det denne formen som slår ut spesielt hardt for kvinner som produsenter, her er den på et vis fullendt. Hver kvinne står for seg, mens produktivkreftene i produksjonen har tvunget gjennom en forening av arbeidskrefter som går PÅ TVERS av kapitalens ønsker og rettigheter. Arbeideren ute kan ikke polstres inn i sin egen celle, arbeideren hjemme kan det, fordi kvinners oppgave nettopp er »i skyggen av sin mann», vedlikehold og kvalifisering av et stykk manlig arbeidskraft (og på sikt, av barn).

I Marxistisk Uppslagsbok finner vi en bra definisjon av hva samfunnsmessig og privat betyr. Jeg siterer (min oversettelse):

»Arbeidets samfunnsmessige karakter - det gjensidige sambandet mellom ulike arbeidsgreiner på grunnlag av en samfunnsmessig arbeidsdeling (jfr.). Dette sambandet er ikke likedan over alt. Det avhenger av produksjonsmåten. Under kapitalismen, der samfunnshusholdningen utvikles spontant og anarkistisk, opptre arbeidet direkte som privat arbeid, mens dets samfunnsmessige natur viser seg gjennom en omvei, på markedet, gjennom varebyttet.

På samme vis som annet arbeid, utgjør resultatet av reproduksjonen en helhet bare gjennom markedet - arbeidsmarkedet i første rekke. Dette er HELT AVGJØRENDE, ser vi ikke det, blir kvinneundertrykking bare en tilfeldig snurrlig liten rest, uten økonomisk betydning. Det er eiendomsformen som skiller kvinner fra andre arbeidere: i mannens lønn ligger erstatning for en del av kvinnens arbeid hjemme, nærmere bestemt hennes nødvendige arbeid. Men lønna tilhører mannen, på samme måte som arbeidskraften. Derfor er kvinnen helt lukket ute fra samfunnet i egenskap av reproduktiv arbeider. Hun har ingen rett til å bytte resultatene, og den erstatning hun får - i forbruksvarer etc. - gir henne ingen egen plass i offentligheten, på markedet.

Hun er derfor stengt ute, lukket inne i en snever og partikulær eiendomsform. All ære til Engels, Lenin og andre for å ha beskrevet det. Men hva er det ØKONOMISKE GRUNNLAGET? HVORFOR holdes kvinner i bur? HVEM TJENER? Eller skal vi anta at kvinneundertrykking er et tapsbringende prosjekt for kapitalen? Klarer vi ikke å knytte tråden til jakten på merverdi, vil vi i all framtid stå uten argumenter overfor borgerlig feminisme, som hevder at mannens reint »psykiske» interesser er basis. Da vil vi få stadig nye runder av trampeklapp for hvert nytt ideologisk påfunn - immanens og transcendens og så videre. Min påstand er altså at den fulle innelukningen av kvinner skjuler en motsatt økonomisk realitet, den mest utstrakte og vidtgående sirkulasjon av deres arbeidsresultater, i form av menns arbeidskraft. Kapitalen betaler to arbeidskrefter i form av en - og den tilegner seg merarbeid fra to, gjennom mannens bruk av sine evner på jobben, evner som dels er skapt av kvinnens arbeid.

Knut K.

KVINNEFRONTENS LANDSMØTE — KRITIKK AV PARTIET

Dette er et innlegg som ble resultatet av et oppsummeringsmøte av Kvinnefrontens landsmøte. På møtet deltok de organiserte delegatene fra distriktet og en som har vært med i landsstyret.

Møtet ble organisert i samråd med DS/AU for å bringe diskusjonene i partiet da det var stor misnøye over partiets rolle i forbindelse med LM.

Innlegget består av tre deler:

- 1) Om partiets rolle i forberedelsene til Kvinnefrontens landsmøte.
- 2) Oppsummering av Kvinnefrontens landsmøte.
- 3) Vårt syn på de konkrete stridsspørsmåla.

Vi håper å få igang en skikkelig og grundig diskusjon i partiet om kvinnekampen, vår rolle i kvinnebevegelsen og Kvinnefrontens framtid. Det er meget nødvendig å få avklart en del avgjørende spørsmål.

Vi ser på dette som såpass viktig og uavklart i partiet foran vårt eget landsmøte, at vi går inn for en *landskonferanse i partiet før landsmøtet* om kvinnespørsmål.

Dette mener vi må skje i tillegg til distriktskonferanser.

1. PARTIETS ROLLE I FORBEREDELSENE TIL LM I KF.

Kritikk-bevegelsen i Kvinnefronten startet vinteren 1978-79. Den utviklet seg gjennom hele 1979 og var mest konsentrert om tre spørsmål:

- Demokratiet («livet») i KF.
- AKP's rolle i og overfor KF.
- KF og imperialismen.

Diskusjonene blomstret i KF men ikke i partiet. Fra sommeren 1979 er det flere partikamerater i KF som har etterlyst denne diskusjonen, bl.a. en av oss som satt i Landsstyret i denne perioden.

Men partiledelsen har tydeligvis ikke priori-

MERKNAD FRA REDAKSJONEN.

Vi trykker her et innlegg fra noen partikamerater som var på Kvinnefrontens landsmøte i fjor sammen med et svar fra Gerd og Otto i samme distrikt. Vi oppfordrer til debatt om KFs plattform. Når det gjelder kritikken om manipulasjon på landsmøtet og kritikk av enkeltpersoner vil vi ikke fortsette den diskusjonen, men åpne for et svar fra de kritikken er retta mot og derved avslutte den debatten.

Red.

tert det, for diskusjonen er ikke kommet i hele partiet.

I stedet er det begynt å komme livlige diskusjoner lokalt og på distriktsplan. (bla. i forbindelse med vårt distrikts-årsmøte hvor de to forskjellige linjer allerede pekte seg ut.

Hva slags organisasjon skal KF være, og imperialismen. Disse diskusjonene har også blitt ført andre plasser, men i og med at *partiledelsen ikke har prioritert diskusjonene har det heller ikke vært mulig å gjøre noen oppsummering.* Dette mener vi er veldig beklagelig og har ført til mye frustrasjon blant partikamerater. Det la også grunnlaget for den situasjonen vi kom i at flere partikamerater sto åpent for forskjellige linjer i plattform-diskusjonen på LM. (Spesielt i spørsmålet om USA og Sovjet).

Til slutt ble det slik at linjene skulle «samles» 14 dager før LM og de organiserte delegatene skulle opprinnelig bindes til vedtak fra dette møtet. Dette reiste en storm av protester, og det ble til slutt slik at delegatene likevel skulle stå fritt fordi det var så kort tid før LM.

Flere av oss ble på denne måten «tvunget» til åpen kamp på LM fordi interessene til medlemmene i KF sto i åpen motsetning til partiets kjente representanter. (eks. forslag til alternativt landsstyre).

Dette er en situasjon vi ikke ønsker og som vi mener kunne vært unngått hvis diskusjonen om

kvinnepolitikken var blitt prioritert fra partiledelsens side.

2.OPPSUMMERING AV KVINNE-FRONTENS-LANDSMØTE.

1. Landsmøtet bar sterkt preg av den linjekampen som har eksistert lenge og kulminert i løpet av kritikk-bevegelsen de siste 1 1/2 åra.

Det dreier seg om politiske motsigelser som går tvers gjennom fronten. Motsigelsene kom til uttrykk på landsmøtet spesielt i:

- a) Hvilke spørsmål LM skulle behandle.
- b) Konkret i spørsmålet om »hva slags front skal vi ha - og for hvem» og derunder frontens prinsipielle standpunkt til spørsmålet om internasjonal solidaritet.
- c) I form av mistillit til enkelte i ledelsen

2. Det viktigste spørsmålet gjaldt likevel »hva slags landsmøte skulle vi ha» der undertegnede (og svært mange med oss) ønsket et landsmøte som skulle oppsummere og konkludere de realpolitiske spørsmåla i den omfattende kritikkbevegelsen, dvs. klart ta standpunkt til spørsmålet om demokratiet i fronten, forholdet mellom fronten og AKP, i tillegg til grundig vurdering av spørsmål nevnt under pkt. 1. - mens andre, primært representert ved møteledelsen ønsket minst mulig realdiskusjon på kontroversielle spørsmål i det hele tatt.

Og det var sistnevnte som i kraft av sin makt og myndighet fikk sin vilje igjennom.

3. Resultatet av LM er at vi fortsatt ikke har oppsummert kritikk-bevegelsen. Fronten spriker fortsatt i mange retninger i disse viktige spørsmåla. Vi benytta ikke den anledningen vi hadde til å komme til klarhet - hvilket delegatene faktisk hadde forberedt seg på gjennom LM-forberedelsene.

Etter vår mening er dette svært skadelig for fronten. Det er stor mulighet for at frustrasjonen bare øker, med utmeldinger, passivitet og nedbygging.

4. Bare i ett politisk spørsmål fikk vi avklaring - nemlig når det gjelder den ideologiske undertrykkinga - og dette ser vi på som svært positivt.

5. Møteledelsen og kjernen i LS/AU viste klare tendenser til manipulasjon for å oppnå sin vilje, ved: a) å sloss mot realpolitiske diskusjoner i plenum.

b) ikke oppsummere de realpolitiske resultatene fra gruppe-diskusjonene i plenum.

c) ved å holde fullstendig ensidige politiske innledninger.

d) ved å bruke møteledere som misbrukte sin rolle ved stadig å komme med klare partsinnlegg.

e) ved gjennomføringa av avstemminga i spørsmålet om imperialismepunktet, der et av forslagene lenge konsekvent ble underkjent, til tross for stadige forsøk fra salen på å rette på dette. (Dette skyldes muligens uerfaren møteledelse)

f) ved å avvise oppfordringer fra salen om å la de nominerte til det nye LS konkret få markere standpunkt i forhold til bla. kritikk-bevegelsen.

Valget var forøvrig en skandaløs parodi - der kun kjernen fra det gamle AU stilte til gjenvalg - jenter som klart har spilt og spiller rollen som haleheng til kritikk-bevegelsen, mens resten av AU deriblandt jener som stått i klar opposisjon har trukket seg.

I kontinuitetens navn »måtte» det velges noen fra det gamle AU - men vi fikk ikke noen å velge mellom.

6. Etter å ha prata litt med de ulike delegatene, fikk vi en klar oppfatning av at kritikk-bevegelsen er blitt langt mer diskutert og opplevd som nær og viktig utover landet, enn i Oslo.

Følgen av frontens sekteriske politikk slår naturlig nok langt kraftigere ut på små steder.

På oss fra utkantene virka det som om LS/AUs kjerne verken visste hvordan politikken fungerer lokalt - eller er interessert i å få vite det. Og en slik ignorans holder ikke.

3. VÅRT SYN PÅ DE KONKRETE STRIDSSPØRSMÅLA.

1. Kvinnefronten bør være en organisasjon åpen for det store flertallet av kvinner. Vi mener det er progressivt i seg sjøl å ville reise kvinnekamp. Vi mener at det er to syn i partiet: Det ene at Kvinnefronten skal være partiets »ansikt utad» i kvinnespørsmål og derved må også plattformen være på et høgt nivå. Det andre er at partiet skal komme offentlig ut med sin kvinnepolitikk på en sjølstendig måte (bla. gjennom aktivt og ledende kvinneutvalg).

Det første er vi uenig i, det og vi støtter det andre.

Ei slik linje (Den riktige i KF) står i dag i strid med klare standpunkter i plattformen mot USA og Sovjet-imperialismen og politikk på krigsfaren.

Vi mener det opprinnelige forslaget til Nord-

Trøndelag formulerte disse spørsmåla i tråd med det vi mener er riktig.

2. Vi må bryte den tradisjonen vi har som underbruk av AKP(ml). Et neddempet punkt om internasjonal solidaritet i plattformen ville bidratt til dette. Likeledes at LS endrer stilen med å kjøre ut standpunkter over hodet på fronten.

Konkret er det fullstendig feilaktig å delta i studieorganisasjonen »Ny verden» - hvilket klart ville styrke stemplet »AKP-dominert».

3. Vi synes det er en trist situasjon at det for tiden finnes flere kvinne-organisasjoner på venstresida i Norge.

Brød og Roser, Nyfeministene og Kvinnefronten tramper i flere av hverandres bed.

Vår oppfatning er at det lokalt er stor grobunn for sammenslåing organisatorisk - den største bøygen overalt er landsledelsene i Brød og Roser, SV, Kvinnefronten og AKP.

Dette vil vi prøve å jobbe for å endre....

KRITIKK AV EN KONKLUSJON

Kvinnefronten sitt landsmøte vil vi ikke kommentere ettersom vi ikke var tilstede. Men den politiske linja dere går inn for, kan alle ta standpunkt til. Vi er uenige i det meste.

1. Dere gjør helt rett i å etterlyse en egen kvinnepolitikk for partiet som er noe mer enn partiet sin politikk i Kvinnefronten. Men etter vårt syn trekker dere skillet på feil sted. Sammenhengen mellom kvinnefrigjøring og sosialisme, er f.eks. noe partiet har forsømt. Partiet bør også gå ut med mer omfattende analyser av den internasjonale situasjonen i kvinnebevegelsen *som parti*. Men i motsetning til dere mener vi partiet bør arbeide for at både Kvinnefronten og så store deler som mulig av den øvrige kvinnebevegelsen tar *klare standpunkter til USA og Sovjet og krigsfaren*. Det er ikke noen snever partisak. Faktisk er de fleste idag mer eller mindre opptatt av krigsfaren, og den krigen alle frykter, eselvfølgelig krigen

mellom USA og Sovjet.

Dere støtter isteden forslaget fra Nord-Trøndelag på KF-landsmøtet. Det går inn for »kamp mot imperialismen». Vi trur det er åpenbart at »det store flertallet av kvinner» er langt mer skeptisk til USA og Sovjet enn til det abstrakte systemet imperialismen.

Det virker nesten komisk når dere i det samme forslaget står at »afghanske kvinner må kjempe mot ei okkupantmakt», mens navnet på denne makta er uenevnelig.

Vi er nødt til å spørre: Er det kvinner flest som ville reagert om det uenevnelige hadde vært nevnt, eller er det en spesiell gruppe - *de som er påvirket av nettopp Sovjet sin propaganda?*

2. Dere vil ikke at Kvinnefronten skal oppfattes som underbruk av AKP. Enig. I nokså breie lag er »kvinnefronten» det samme som kvinnesaksforkjemper eller rødstrømpe. Men særlig blant de mest politisk interesserte står dette bildet av

underbruket KF. Retter vi på dette ved å dempe ned noe av det viktigste KF har bidratt med - å få internasjonal solidaritet godtatt i det meste av kvinnebevegelsen som en del av kvinnekampen? Og nettopp nå da langt, langt flere enn for 3 år sida ser faren fra Sovjet og krigsfaren? Og akkurat mens ei *anna internasjonal linje* er på full fart inn i kvinnebevegelsen, »kvinner for fred»? Ei sånn kursending i KF ville bare fjerne et AKP-stempel blant de Sovjet-influerte, og gi Sovjet fri bane for å sette sitt stempel på kvinnebevegelsen.

Da trur vi formannsskiftet i KF kan være en mye mer fornuftig måte å gi folk et riktigere bilde av KF.

3. Dere går inn for sammenslåing av KF, Brød & Roser og Nyfeministene Vi er enige i at organisasjonene har mye til felles, og er absolutt for et nærmere samarbeid om en masse saker. Men er det sånn at det *bare* er sjåvinisme som hindrer sammenslåing? Fins det da ingen *politisk* uenighet? For korthets skyld hopper vi over andre ting og spør: Har det ikke noe å si at Brød & Roser i stor grad har stilt seg bak Kvinner for Fred?

Er det uvesentlig hvordan en slik felles-organisasjon ville stille seg til krig og fred og internasjonal solidaritet?

Vi mener det er politisk uenighet som i dag står i vegeb for *en* organisasjon.

Å stille oppgaven med å slå sammen de tre organisasjonene *i den sammenhengen og på den måten dere gjør*, trur vi ville få ødeleggende konsekvenser for kvinnebevegelsen om den blei satt ut i livet.

KONKLUSJON.

Kanskje har dere ikke nevnt det akkurat slik, men vi trur de fleste tolker deres »tre-trinns-raket» på denne måten:

- Ingen klare standpunkter mot USA, Sovjet og krigsfaren i KF sin plattform.
- Internasjonal solidaritet dempes ned for å hindre AKP-stempel.
- Sammenslåing med Brød og Roser og Nyfeministene uten klare standpunkter mot USA, Sovjet og krigsfaren, mens internasjonal solidaritet dempes ned.

Og i mens trapper Sovjet opp sin aggresjon og sin propaganda i kvinnebevegelsen.

Vi må ikke være med på å avvåpne kvinnebevegelsen i denne situasjonen!

Uten å ville det kan vi bli med på å legge den åpen for Sovjet sin offensiv!

Det må vi ikke være med på.

Gerd og Otto.

TA UNGE-ARBEIDET ALVORLIG

I 4 år har Pioner'n (tidl. Røde Pionerer) bestått på landsbasis. Fra en frisk start og en blomstrende periode med arbeid i Oslo, Bergen, Trondheim, Mo i Rana og Tromsø, samt flere steder på Østlandet, har det vært flo og ebbe - til nå hvor det bare er aktivitet i Trondheim og noe i Oslo.

En viktig hindring for framgang har vært mangel på voksne ledere. Mange har prøvd seg ei stund og fallt fra.

Det finnes liten *uttalt* uenighet blant progressive på spørsmålet om unger også trenger politisk fostring- »ungene er framtida» - det vet vi vel?

Hva er det da som gjør at arbeidet ligger nede?

Den viktigste feilen er at betydninga av ei skikkelig politisk plattform og målsetting for fostring av ungene er kraftig undervurdert. Glad i unger og pågangsmot er et bra utgangspunkt for en pionerleder, en skal entusiasmen vare, og arbeidet peke framover - må de politiske retningslinjene bli klare. Veiledning og politiske diskusjoner er avgjørende for at voksne ledere skal fungere. Det finnes i dag mye bra erfaringer og ideer i pioner-bevegelsen som vi kan bygge videre på. Men kommunistene har etter vår mening et spesielt ansvar for å lede dette

arbeidet.

Feilen er at det som er av ungepolitikk i dag, er resultat av enkeltkameraters diskusjoner og arbeid - partiet har ingen politikk for ungearbeid. Partiets hovedlinje er ikke diskutert og ikke kjent for medlemmene.

Vår kontakt med SK har i hovedsak bestått i at vi har fått støtte for å holde på kadern som har jobba med pionerene.

Stadige trusler om å bli tappa for ledere har vist oss at forståelsen for vårt arbeid er lav. AT det har vært vurdert slik av noen kamerater at lokal KK budsjef og pionerleder er »bra» oppgaver å kombinere, skyldes ikke at disse kameratene som heveder det er dumme. Så lenge vår ungepolitikk ikke har vært diskutert er bare ikke forståelsen på et høyere nivå.

Sjøl om det har stått i KK trur vi ikke at oppgava som pioner-leder *bare* er morsom og lett. Å fostre neste generasjon til politisk aktive progressive, er alvorlig politisk arbeid som krever grundige politiske studier og stor innsats.

NÅ MÅ SK DISKUTERE HENSikten MED PIONER'N!

Hvorfor bør medlemmene jobbe der og hvordan skal denne oppgava prioriteres i forhold til andre oppgaver? Vi trenger retnings-

linjer.

Hva slags barnearbeid bør partiet sikre i dag og i framtida??

Dette spørsmålet omfatter mye mer enn Pioner'n - f.eks. skal boligavd. ha politikk på boligforhold i strøket sitt, ungdom etc. Bør de ikke også ha en politikk overfor ungene? Hva med arbeid i fritidsklubber osv. osv.

Så lenge målsettinga for arbeidet er ukjent for medlemmene og andre progressive, vil dette bli skippertaktsjobbing og betyr stadig utbrente ledere.

-Ungene har krav på at vi tar dem alvorlig. De *trenger* en organisasjon, og blir skeptiske til »av og på» skruingstendensen.

Dersom ikke partiet tar ansvar for jobbinga og så snart som mulig diskuterer linjene, kan vi med rette spørre om organisasjonen bør opprettholdes.

Dersom vi ikke kan lage et tilfredsstillende opplegg - og prioritere opp et tilbud til ungene, er det mer ærlig å si det. Har vi politisk vilje til å bygge ut Pioner'n - og bør den bygges ut??

Vi oppfordrer dere som har meninger om dette og andre ting i artikkelen til å skrive innlegg.

Fia.